OCTAVIAN SĂRBĂTOARE

PE CALEA LUI ZAMOLXE

RENAȘTEREA NEAMULUI ROMÂNESC

First published in Australia in Octombrie 2009 by
Sarbatoare Publications, Sydney, NSW
For other publications SEARCH 'Octavian Sarbatoare' at
National Library of Australia: http://www.nla.gov.au/
sarbatoare@hotmail.com

Copyright (Drept de Autor) © 2009 and subsequent years by Octavian Sărbătoare (Australia). Această lucrare este copyright (are drept de autor). Autorul dă dreptul ca lucrarea să fie publicată, copiată şi distribuită, integral sau parţial, în orice formă, cu condiţia să rămână nemodificată şi dreptul de autor (copyright) şi autorul să fie menţionate.

Australian National Library Cataloguing-in-Publication entry:

Sărbătoare, Octavian.
Pe Calea Lui Zamolxe : Renaşterea neamului românesc

ISBN 978 0 9803392 9 1.

I. Title.

859.335

Typeset by Sarbatoare Publications
Corectare text: Ileana Speranţa Baciu, Claudia Lolea, Ancuţa Mărieş, Paul Mătase, Georgeta Tudosie.

Pe prima copertă: Sfinxul din Carpaţi, o reprezentare în piatră a zeului Zamolxe (fotografie realizată de autorul Octavian Sărbătoare).
Pe coperta a patra: Imaginea chipului regelui Decebal sculptată pe Columna lui Traian.

Octavian Sărbătoare

Pe Calea Lui Zamolxe

Renaşterea neamului românesc

Colecția Deceneu

Sarbatoare Publications
Sydney

Prefață

Prezenta carte reia relatarea periplului spiritual, al autorului, început în volumul, deja cunoscut publicului din România, *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor*. Protagonistul principal, australianul de origine română Cezar Augustin, pătrunde adânc în spiritualitatea modernă a neamului românesc ghidat de Spiritul Lui Zamolxe, Zeul strămbunilor geto-daci ai românilor de astăzi.

Dacă prima parte a cărții *Pe Calea Lui Zamolxe*, având ca subtitlu *Trezirea strămbunilor*, se centrează pe fapte care contribuie la trezirea spiritelor strămbunilor, în volumul prezent, o continuare a ei, aceste spirite sunt gata să revină sau sunt deja active în sufletele oamenilor. Ele se manifestă în persoane obişnuite, care, marcate de o conştientizare sufletească de excepție, se recunosc în filoanele spirituale cele mai profunde ale neamului românesc, în rădăcinile noastre ancestrale.

O astfel de trezire este concretă şi tangibilă, deşi învăluită de jocul literar artistic între realitate şi fantezie. Personajele se scaldă într-o lume reală. Mai mult chiar, faptele descrise vizează o realitate care depăşeşte limitele vizibilului. Se intră astfel adânc în misterele spiritualității strămbunilor. Trăim aici şi acum o experiență care proiectează iminent şi imanent în lumea sacrului. Locuri şi oameni sunt sacralizate, realizăm cât de aproape ne aflăm de lumea zeilor din perspectiva noastră pământeană.

Lectura oferă surprize de idei ale căror dezlegări cititorul le va descoperi vizionar în sinele propriu. Putem oare noi, creaturi ale unei lumi aparent profane, să fim sacralizați şi să sacralizăm? Răspunsurile le veți descoperi în valențele capitolelor ce urmează. Perspectiva este cea a renaşterii spirituale a poporului român pe bazele sale arhaice, strămoşeşti. În acest context spiritele strămbunilor noştri geto-daci se manifestă cu caracteristicile proprii în sufletele eroilor aflați în arealul carpatin.

Octavian Sărbătoare, 2009, Sydney, Australia

Cap. 4

Spiritul lui Deceneu

În luna iunie 2009 sosesc la Bucureşti. Voi participa la Congresul al X-lea de dacologie, cu o temă foarte îndrăzneață: *Renaşterea zamolxianismului, religia strămbunilor românilor*. Expunerea mea este bazată în principal pe tradiția populară religioasă românească.

Iau imediat legătura cu Florin Şoimariu, care se arată doritor să mă vadă. Fixăm revederea noastră în Bucureşti, în Parcul Herăstrău. Aştept cu nerăbdare să-l revăd pe omul care a demarat Proiectul Deceneu în India în anul 1997. De atunci multe s-au schimbat în peisajul spiritual al românilor, aşa cum am observat în anul 2007 în cursul ultimei mele vizite în România.

Intru în posesia unui lot de cărți *Pe Calea Lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor*, tipărit de curând în România. Voi oferi gratuit cartea celor sinceri interesați de tradiția spirituală a neamului românesc.

Ziua întâlnirii cu Florin soseşte. Ajung la locul nostru de revedere cu un sfert de oră mai devreme. Sunt nespus de curios să aflu ce a mai făcut prietenul meu în ultimii 2 ani de la despărțirea noastră. Ard de nerăbdare să-mi spună noutăți despre profesorul Coriolan Bârnea, maestrul nostru spiritual zamolxian retras în Munții Făgăraş.

De departe îl recunosc pe cel despre care ştiu din India că poartă în el spiritul Marelui Preot Deceneu al geto-dacilor. Spre uimirea mea Florin este însoțit chiar de... profesorul Bârnea.

- Domnule profesor, sunt nespus de fericit să vă revăd, mă grăbesc să-l întâmpin. Florin mi-a spus câte ceva despre dumneavoastră acum 2 ani. Îmi pierdusem orice speranță că vă voi reîntâlni vreodată după ce atunci am aflat că v-ați retras la munte. Faptul că Florin mi-a înmânat notele, pe care le-ați adunat pentru constituirea *Cărții Lui Zamolxe*, a însemnat pentru mine un fel de predare de ştafetă. Credeam că ați renunțat la lume!

- Nicidecum! mă încredințează el. Bine te-am găsit.

Florin a urmărit atent conversația mea cu profesorul Bârnea.

- Mă aştept iarăşi la o mare surpriză din partea ta, îi mărturisesc în timp ce ne îmbrățişăm. De atunci din India mă tot uimeşti cu ceea ce faci.

- Dragă Cezar, ştii bine că tema iniţiată de noi doi în India se continuă aici la vatra strămoşească. Spiritul Lui Zamolxe devine din ce în ce mai activ. Ai constatat aceasta şi acum 2 ani. Dar haide să ne găsim un loc potrivit pentru a sta de vorbă.

Facem paşi. Din aria Expoflora ne îndreptăm spre fostele biblioteci publice. În acea zonă, aproape de statuia lui Goethe, se află o sculptură a ciobănelului carpatin cu mioarele lui. Luăm loc pe o bancă.

- Să ne spui cu ce te-ai mai ocupat în ultimii 2 ani acolo în Australia, spune Florin.

- Am continuat să merg pe noua cale dacică. Am scos o carte despre spiritualitatea strămoşilor noştri, *Pe Calea Lui Zamolxe – Trezirea străbunilor*. În ea scriu şi despre întâlnirile mele cu tine şi cu domnul profesor Bârnea. Mica mea lucrare, de 50 de pagini, se doreşte o anticipare de direcţii. Prezint, sub formă beletristică, o cale a renaşterii spiritualităţii autohtone a neamului românesc. Iat-o! ofer eu câte un exemplar fiecăruia.

- Mulţumim pentru carte, îmi răspunde Florin întorcând cartea pe toate părţile. Arată grozav. Am citit-o şi noi. Se află gratis pe internet. Prezentarea ta are acurateţe, dar reprezintă doar o simplă schiţare de idei. Treptat lucrurile vor căpăta anvergură şi vor continua să evolueze în direcţii noi. Tocmai de aceea am ţinut să vin la Bucureşti împreună cu domnul profesor.

- ?!?

- Dragii mei, haideţi să mergem într-o parte mai izolată a parcului, ne propune profesorul Bârnea. Vreau ca undeva, pe un loc potrivit, să aprindem un mic foc sacru dacic timp de câteva minute.

- Vă conduc eu spre stăvilar, mă ofer. De acolo vom continua să mergem pe aleea de pe malul lacului. Nu prea se circulă în acea zonă. Sigur vom găsi pe acolo un loc bun.

Ajunşi la stăvilar urmăm drumul către linia ferată. Este partea cea mai puţin umblată a parcului. Curând profesorul Bârnea descoperă un loc ce întruneşte toate condiţiile. Pregătim câteva vreascuri şi frunze.

- Ceremonialul nostru va fi scurt, ne prezintă profesorul intenţia sa. Doresc doar să luăm parte împreună la o simplă invocaţie în cursul căreia toţi trei ne vom uni mâinile deasupra focul sacru dacic. Este un ritual zamolxian.

Aprindem focul. Toţi trei ne adunăm mâinile peste mica flacără în timp ce profesorul Bârnea rosteşte: *Doamne revarsă cu mai mare*

putere, asupra neamului românesc, Spiritul Lui Zamolxe, salvatorul nostru! Renaşte poporul zeilor! Şi nouă dă-ne încredere şi forță să mergem pe Calea Lui Zamolxe!

Totul a decurs foarte repede. Simt o stare de trezire mentală deosebită. În liniște, mișcați de profunzimea momentului, stingem cu grijă focul şi facem în aşa fel ca să nu rămână urme vizibile.

- Să ne întoarcem în zona Expoflora, ne propune Florin. Noi nu vom rămâne peste noapte în Bucureşti. Trebuie să plecăm la Făgăraş. Dar până atunci avem destul timp să vorbim.

Îmi pregătesc o întrebare, vreau să aflu o impresie competentă.

- Spuneți-mi domnule profesor, ce credeți despre cartea mea *Pe Calea Lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor*?

- Sunt încredințat că va avea un rol important în trezirea neamului românesc. Deşi este scurtă, cele trei capitole componente sunt o esență, ele prefigurează ideea de renaştere națională. Ai făcut bine punând-o *online* pe internet. Am discutat despre ea cu câteva persoane care au citit-o. Conținutul expunerii pur şi simplu trezeşte ființa celor care iubesc neamul nostru. Să vedem ce va mai urma şi în această vară. Eşti doar la începutul sejurului tău spiritual în 2009 în România.

- Dar despre cele făcute de noi astăzi? îl mai întreb. Ce importanță are focul sacru dacic la care am asistat împreună?

- În primul rând am atras asupra noastră Spiritul Lui Zamolxe. Un foc sacru dacic are rolul de a trezi conştiința. Prin unirea mâinilor noastre deasupra focului, s-a creat o infuzie reciprocă de spiritualitate. Aspectele ei subtile vor fi observate în timp. Cezar vine din Australia, Florin din Prislop, iar eu din Făgăraş. În plus voi doi ați fost împreună în Himalaya, în Valea Zeilor. Focul Lui Zamolxe a permis spiritelor care se găsesc în noi să se amestece.

- Oooo! Este impresionant! Ce implicații poate avea acest fapt pentru mine personal, domnule profesor?

- O evaluare, făcută la sfârşitul şederii tale în România, va lămuri această nedumerire. Implicațiile acestui act sunt totuşi pe termen lung.

Ne continuăm plimbarea către Expoflora. Am prilejul să expun pe scurt profesorului şi lui Florin punctele cheie ale prezentării pe care o voi face la Congresul al X-lea de dacologie din acest an. Este vorba despre redescoperirea statorniciei identității noastre etnice spirituale şi prezența ei continuă în tradiția populară religioasă românească. Religia nativă a românilor există acum şi aici în arealul carpatin.

Perspectiva din care creez argumentația mea este cea a cercetătorului în domeniul social ci nu a misticului întemeietor de religie.

- N-am făcut decât să schițez temele conversațiilor avute cu domnul Bârnea, concluzionez. Sunt enunțuri pe care noi le-am discutat deja acum 2 ani.

Profesorul își îndreaptă aprobator privirea către mine şi spune:

- Într-adevăr acesta este cazul. Este vorba despre conceptualizarea zamolxianismului contemporan din realitatea zilei şi prin aceasta constituirea unui crez spiritual carpatin. Ideile acestea sunt bine conturate. Problema care se pune în prezent este cum se va proceda pentru înfăptuirea lor?

- Chiar doream să vă consult, le spun. Ce ar trebui făcut? Ştim că putem crea o coeziune de idei, ca cercetători sociali, dar aplicarea acestor noțiuni rămâne încă un mister. Cum se poate trăi conştient zamolxianismul astăzi? Mai precis de unde trebuie pornit pentru ca oamenii să-şi dea seama că aparțin unei spiritualități care îi defineşte ca popor? **Cum vom începe şi susține în mod practic renaşterea zamolxiană a neamului românesc?**

- Unui popor ca să renască spiritual îi trebuie neapărat o centralitate proprie, precizează profesorul Bârnea. Pentru noi românii există arcul carpatin ca centralitatea fizică, cea de suflet se poate constitui din credințele şi obiceiurile noastre, din mitologia românească creată mai mult sau mai puțin conştient în jurul Spiritului Zeului Zamolxe. Contează foarte mult să înțelegem aceste idei. Părerea mea este că trebuie pornit de la activarea elementului feminin. **Femeile, fetele, sunt cele care vor pune roata în mişcare.**

Spusele profesorului mă surprind.

- Deci acesta este începutul! afirm. Va trebui să descoperim cum persoanele de gen feminin pot fi motivate să-şi manifeste frumusețea şi plenitudinea în această direcție.

- Exact, afirmă profesorul Bârnea. Precum spui, ele trebuie să se manifeste în frumusețea şi plenitudinea proprii caracterului feminin. Cum se va face aceasta? Rămâne de văzut. Tocmai de aceea astăzi am luat parte împreună la focul sacru dacic. Ne va inspira prefigurându-ne ceea ce va urma. Un prim pas, care va crea direcționări, este ca din când în când seara să aprindem lumânări şi să stăm aşa în meditație. Am mai discutat cu Cezar această practică zamolxiană esențială. Dar începând de acum Spiritul Lui Zamolxe a fost reactivat în noi toți

odată cu realizarea micului ritual al focului. Nu rămâne decât să fim receptivi la cele ce vor urma. Şi mai ales să identificăm oportunităţile care se ivesc. Nu este nevoie să alergăm după oameni şi evenimente. Ei şi ele vor veni către noi pentru a-şi împlini într-un fel menirea. Faptul că Florin a umblat prin munţii României timp de 10 ani chemând la viaţă Spiritul Lui Zamolxe, în noi oamenii Carpaţilor, are acum o mare însemnătate. Mulţi oameni au deja sufletul atins de acest spirit. Ei vor ieşi la iveală, la momentul potrivit, ca să-şi manifeste atracţia **conştientă** faţă de spiritualitatea neamului românesc.

- Este cert că roata spirituală este pregătită, ea aşteaptă doar să fie pusă în mişcare cu mai multă forţă! constat eu. Ce credeţi? Ce ar trebui să fac în timpul celor câteva luni cât sunt în ţară?

- Cel mai important este să identifici momentele prielnice, intervine Florin. Cartea *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor* îţi va deschide porţile. Cei inspiraţi de conţinutul ei vor lua legătura cu tine. Astfel se creează o dinamică. Cum va evolua ea mai apoi, rămâne să constatăm. Suntem un popor creativ. Vei fi surprins de ceea ce pot face oamenii animaţi de spiritele strămbunilor. Să observi atent cum evenimentele ce vor urma vor contribui la formarea centralităţii noastre spirituale în jurul Munţilor Carpaţi. În mod necesar vor fi momente desfăşurate undeva la munte. Zonele cu sanctuare dacice atrag ca un magnet. Pe oriunde vei umbla nu uita să aprinzi un foc sacru dacic şi să faci invocaţii. Este un timp prielnic de a construi vetre dacice moderne. Deschide un proiect.

- Vetre dacice? La ce anume vă referiţi? îi întreb pe amândoi

- Este vorba de vetre, altare, temple şi sanctuare dacice, în această ordine, spune profesorul Bârnea. Ele reprezintă fazele distinct evolutive ale unei construcţii sacre zamolxiene moderne. Vatra dacică este o formaţiune care are în mijloc locul de ardere a focului direct pe pământ. Altarul are acest loc mai amenajat, focul făcându-se pe o piatră plată mai lată sau pe o platformă de pietre netede. Templul ia naştere atunci când un altar este prevăzut cu piloni, gard sau alte adaosuri constructive. Pilonii pot avea sculptate pe ei motive artistice şi statuete la capete de coloană, aşa cum se făcea în vechime. Templul poate fi şi natural atunci când vatra centrală este flancată de ape, copaci mari sau mici, sau formaţiuni din pietre şi pământ. Va avea astfel ceva distinct din natura înconjurătoare care să amplifice poziţional importanţa vetrei. Dar sanctuarul dacic este locul sacru cel

mai complex. Poate cuprinde unul sau mai multe altare, temple, statui mici şi mari, pavaje, etc. În timp, pe măsura perfecționării unei construcții sacre dacice, o vatră devine altar, altarul templu, iar templul sanctuar.

- Totul este foarte clar acum, concluzionez. Deci suntem pregătiți să mergem în acest fel pe urmele lui Florin care timp de 10 ani a aprins focuri sacre dacice în Carpați, chemând Spiritul Lui Zamolxe, dar nu a construit vetre.

- Într-un fel da. Practic vetrele, altarele, templele sau sanctuarele, pot fi construite oriunde, la munte, la deal, la şes sau la malul mării. Se pot face de asemenea în curțile şi grădinile oamenilor, ca vetre sacre dacice de familie. În prealabil se evaluează optimitatea poziției locului, dacă mediul înconjurător este prielnic.

Ne apropiem în tăcere de zona Expoflora. Am timp să reflectez asupra celor discutate cu prietenii mei zamolxieni. Activitățile mi se conturează, dar cred că şi ei, acolo unde se vor afla în timpul şederii mele în România, vor contribui la renaşterea noastră spirituală.

- Tu ce acțiuni spirituale vei avea în această vară, îl întreb curios pe Florin.

- Nu-mi propun nimic în mod deosebit. Mai cu seamă acum când, la focul nostru sacru dacic, am folosit o invocație în timpul căreia am lăsat liber spiritul Marelui Preot Deceneu.

- Cuuum? La aşa ceva nu m-aş fi aşteptat. Ai făcut atâtea eforturi ca să vii în India pentru a dobândi acest spirit... şi acum...

- Am înfăptuit destule activități cu ajutorul spiritului Marelui Preot Deceneu. A sosit timpul să-l folosească cei care vor beneficia de el în cu totul alt mod. Este vorba de sacerdoții zamolxieni ai zilelor noastre.

- ?!?

Florin continuă:

- Treptat, pe măsură ce spiritul Marelui Preot Deceneu se va răspândi printre oameni, persoanele cu funcții sacerdotale vor ieşi la iveală. Şi precum ştim sacerdoții zamolxieni sunt atât bărbați cât şi femei. Ei vor absorbi în suflete acest spirit şi generațiile viitoare de sacerdoți se vor hrăni şi ele, în mileniile ce vor urma, din apa vie dată de el.

Rămân uimit. În timpul scurt, cât am stat împreună lângă focul dacic, Florin a lăsat liber spiritul Marelui Preot Deceneu, care din cauza proximității focului sacru a intrat parțial atât în mine cât şi în

profesorul Bârnea. Deci în prezent suntem trei persoane care avem ceva din acest suflet deosebit. Realizez responsabilitatea cu care sunt încărcat fără voia mea.

Vreau să aflu ce părere are profesorul Bârnea:

- Ce spuneți despre cele făcute de Florin? De acum spiritualitatea Marelui Preot Deceneu atârnă greu pe umerii noştri.

- Trebuia să se petreacă. Eu, ca fost preot creştin-ortodox, voi căuta să răspândesc acest spirit printre cei din clerul ortodox. Voi amândoi dăruiți-l celorlalți, mai cu seamă femeilor care prin receptivitatea lor îl primesc mai uşor. Aşa cum deja am discutat, rolul lor este esențial. Vor apare astfel primele femei şi fete sacerdoți. Învestirea în cazul bărbaților, ca preoți zamolxieni, va mai dura ceva timp. Precum ştim, din cele discutate acum 2 ani, noua preoțime zamolxiană masculină va ieşi din rândurile preoților creştini-ortodocşi. Eu am afirmat deja că sunt preot zamolxian.

- Sunteți primul preot zamolxian care a făcut această mărturisire în timpurile moderne. Vă rog să-mi spuneți, ce credeți că ar mai trebui să ştiu cu privire la sacerdoți? îi întreb pe cei doi.

- Să priveşti în interiorul sufletului şi vei primi un răspuns inspirat, îmi spune Florin care fireşte că ştie foarte bine cum se manifestă un spirit elevat descins în corpul uman al unei persoane.

- Acum totul este limpede, intervine profesorul Bârnea.

- Aş vrea acum să-mi mai clarific câteva idei, le spun prietenilor mei zamolxieni. Am simțământul că există un fel de urgență cu privire la renaşterea neamului românesc pe baze spirituale proprii. Faptul că ați sosit la Bucureşti să ne întâlnim, să vorbim şi să lămurim opțiunile nou ivite, are pentru mine o mare importanță. De ce oare acum, la acest moment în timp, din istoria poporului român, a apărut această situație de excepție când se caută o cale nouă de supraviețuire identitară? Au fost destule momente de criză de acest gen în trecutul nostru. Am supraviețuit atunci şi cred că o vom face şi de data aceasta.

- Nu-i chiar aşa, intervine domnul profesor. Menținerea noastră ca popor, în trecutul istoric, a fost posibilă datorită izolării geografice, protecției arcului carpatin şi religiei creştine ortodoxe. Dar astăzi este altfel. Trăim un timp al revoluției în comunicații şi transporturi. Asistăm la un asalt ideologic al societăților de consum din vestul Europei şi SUA. Acestea se petrec deoarece societățile lor se află în criză de identitate datorită crizei spirituale a religiei creştine. Oamenii

aceştia şi-au pierdut treptat identitatea sufletească, l-au pierdut pe Dumnezeu. Iar golul, ivit în ființa lor lăuntrică, se umple treptat cu violență, disperare, dorință de războaie, pornografie, droguri, etc. Lecția pe care o învățăm de la ei este clară: creştinismul de astăzi nu mai poate salva societățile umane ca în trecut.

- Ar trebui să ținem seama şi de faptul că acest asalt, al societăților avansate economic, asupra României, are şi părți bune, le spun.

- Într-adevăr nu putem contesta eficiența şi sistemul de antrepriză adus de suflul de libertate venit după Revoluția din 1989, continuă să explice domnul profesor Bârnea. Dar aceste beneficii vin împreună cu deficiențele de sistem. Mă refer aici mai ales la golurile de natură spirituală. Societățile capitaliste avansate, prin renunțarea treptată la religia creştină, pur şi simplu nu au putut să o înlocuiască cu altceva mai valoros. Desigur că atunci când vorbim despre religii avem imaginea naşterii, creşterii, înfloririi şi decadenței unui întreg sistem spiritual. Acesta este şi cazul creştinismului în Europa şi America: generează o criză de mari proporții ce pare că nu mai poate fi evitată. În schimb nu a apărut nici un sistem spiritual care să-i reprezinte pe aceşti oameni în habitatul lor. Exceptând, cred, pe indienii americani care au o spiritualitate avansată, dar care nu este adoptată de masa mare a populației americane. La acest eşec a contribuit din plin chiar creştinismul, care, pe unde a pătruns, a distrus sistematic religiile primare ale locurilor. Acest gol identitar spiritual prevalent mai cu seamă în Europa Occidentală se resimte din plin în viața debusolată a oamenilor şi în agonia lor socială ca indivizi. Avem pe de o parte omul care are condiții bune de trai şi pe de altă parte sufletul îi este gol, fără Dumnezeu. Nu spun că nu are suflet, ci doar că îi este gol.

- Totuşi românii, la nivel politic, au sesizat aceste tare care ne afectează în ultimii 20 de ani şi au luat măsuri, intervin eu.

- Din păcate soluțiile găsite de ei în prezent nu pot salva neamul românesc. Au promovat consolidarea elementului religios creştin-ortodox, atât prin retrocedarea proprietăților instituțiilor religioase cât şi prin introducerea studiului religiei ortodoxe în şcoli. Încurajat de astfel de decizii anacronice creştinismul ortodox contestă cu mai mult curaj darwinismul, o teorie ştiințifică a evoluției omului pe pământ. Dogma merge înainte. În plus există presiunile făcute de Uniunea Europeană care încurajează societățile laice nu pe cele religioase.

- Există şi campania, lansată de Biserica Ortodoxă Română, printre tineri: *Nu vrem liceu fără Dumnezeu*! mai adaug eu.

- Care Dumnezeu? Să nu-L confundăm pe Dumnezeul Iubirii de oameni cu dumnezeul portretizat în iudeo-creştinism, cel doritor de sânge prin sacrificiu. Nu pot crede într-un dumnezeu al jertfei, un dumnezeu care îşi trimite fiul să moară. Treptat, tineretul îndoctrinat va înțelege condiția decadentă istorică a religiei pe care o învață astăzi în şcoli. Ei şi urmaşii lor vor crea premisele transformării spirituale unice a neamului românesc pe baze cu totul noi, raționale. Pur şi simplu oamenii nu vor mai găsi un sens spiritual într-o religie fondată pe jertfa sângelui, care este o expresie a întunericului nu a luminii.

- Cum vedeți creştinismul în epoca postmodernistă?

- O evaluare atentă ne revelă un adevăr de netăgăduit: creştinismul ca religie este muribund, nu mai oferă o soluție viabilă ca în trecut. Moare în Europa Occidentală, moare în America şi sunt semne că oamenii se trezesc şi în Europa de Est. Este o religie care şi-a consumat existența. Noi, neamul românesc, trebuie să căutăm ceva nou care să permită o dezvoltare spirituală proprie, care să păstreze datinile şi obiceiurile strămoşeşti autohtone. Tocmai de aceea iudeo-creştinismul moare în țările care l-au adoptat de-a lungul istoriei: oamenii au constatat acum, după 2000 de ani, că nu îi reprezintă. Altfel se întâmplă cu hinduismul, de pildă, care îi reprezintă pe oamenii care cred în ideile lui şi şi-a păstrat centralitatea proprie, în Munții Himalaya, de-a lungul întregii sale existențe. Pe când în cazul creştinismului centralitatea se află în Orientul Apropiat, în jurul unui mormânt gol, ceea ce este nerelevant spiritual pentru oamenii care trăiesc în Europa, de pildă. Ca o comparație pot spune că hinduismul, care este o religie mult mai veche decât creştinismul, nu dă semne de decadență. Este o spiritualitate naturală a Indiei şi oferă oamenilor culturii aceleia o bună stabilitate psiho-mentală. Iudeo-creştinismul se va dezintegra treptat, dar se mai poate menține un timp în Orientul Apropiat, acolo unde s-a născut, printre evrei şi populațiile arabe, dacă acei oameni o mai doresc.

- În această conjunctură de idei apare ca o urgență la români să ne regăsim sufletele în spiritualitatea neamului, remarc eu.

- Încă nu o putem numi urgență, continuă profesorul Bârnea. Avem şansa reală să umplem golul care se iveşte în mod inevitabil ca urmare a agoniei religiei creştine în lume în general. Un lucru poate fi spus cu

o certitudine de netăgăduit: **Nu este vorba de faptul că noi românii trebuie să respingem în mod deliberat religia creştină, care ne-a sprijinit de-a lungul secolelor la păstrarea coeziunii neamului nostru, dar pur şi simplu condiţiile istorice de astăzi nu mai permit continuarea acestui imaginar religios**. Va trebui deci să ne mişcăm cumva în gând, vorbă şi faptă pentru a evita în viitor toate problemele prin care trec acum societăţile care au marginalizat deja creştinismul şi în acelaşi timp nu l-au înlocuit constructiv cu altceva mai valoros. Avem destule resurse, de idei şi umane, care pot genera o bază spirituală proprie neamului românesc.

- Ce vor face ceilalţi oameni din restul Europei? îl întreb.

- Se pot întoarce şi ei în matca proprie văzând exemplul nostru de revenire la bazele autohtone. Italienii pot renaşte spiritualitatea religiei romane, grecii pe cea a zeilor olimpici, scandinavii pot redescoperi zeităţilor legate de viaţa lor de oameni ai mării. Alţii în lume pot face la fel cu spiritualităţile proprii, dacă le mai au, iar dacă nu va trebui să-şi construiască noi imaginare colective care să-i reprezinte. Nu doresc să fac previziuni pentru viitor, dar cred că în următorii 100 de ani Europa ca spiritualitate va fi cu totul diferită de ceea ce vedem astăzi. Iar neamul nostru românesc, ca deschizător de drumuri în această direcţie, va fi apreciat pentru înţelepciunea de care a dat dovadă la timpul potrivit în istorie.

- Cum credeţi că va reacţiona mediul instituţionalizat creştin-ortodox în România şi Republica Moldova? Biserica are putere de influenţare a maselor, iar masele determină politica prin sistemul de vot. Politica, aşa cum s-a întâmplat deja cu introducerea religiei în şcoli, va urma vocea mulţimii.

- Treptat chiar şi creştinii convinşi îşi vor da seama de realităţile acestor vremuri şi vor sprijini iniţiativa de renaştere a neamului românesc pe baze spirituale proprii. Cei care vor continua să se opună vor fi treptat priviţi ca neiubind naţiunea română şi sufletul nostru dacoromânesc.

- Mă uimiţi cu aceste idei, domnule profesor. Caut să-mi imaginez o societate românească după 100 de ani, în anul 2109.

Între noi se lasă liniştea. Ideile profesorului Bârnea îmi intră direct în suflet.

Florin se uită la ceas. Realizez că cei doi ar vrea acum să plece.

- Noi trebuie să mergem la gară, ne spune Florin privindu-l pe profesorul Bârnea.

- Vă mulțumesc pentru că ați venit aici într-un moment când aveam absolută nevoie să discutăm, îmi arăt recunoştința. Întâlnirea noastră este esențială pentru ceea ce va urma de acum înainte în tot cursul periplului meu spiritual prin țară.

Ne luăm rămas bun. Privesc cum cei doi dispar în zare. Mai rămân în parc să meditez adânc asupra celor discutate.

Mă simt acum încărcat cu o mare responsabilitate, în deschiderea spirituală a neozamolxianismului. În plus am pornit fără să vreau pe linia sacerdotală neozamolxiană, o direcție pe care nu aş fi dorit să o explorez. Va trebui să folosesc cumva puterea care mi s-a transmis. Ce voi face totuşi cu această forță spirituală de excepție? Vreau să o sublimez în talentul scrisului. Pot astfel da idei interesante oamenilor.

Congresul al X-lea de dacologie de la Bucureşti a fost o noutate pentru mine, dar şi expunerea prezentată de mine, cu tema *Renaşterea zamolxianismului, religia străbunilor românilor*, pentru audiență. Ideile au suscitat un viu interes. Persoane din sală şi-au exprimat dorința să continui argumentația mea, deşi timpul alocat de 15 minute trecuse. Totuşi am întrerupt prezentarea fără să pot construi o imagine completă a subiectului. Dar noțiunile esențiale au fost captate de către public, cu precădere cea legată de crearea în arealul carpatin a unei centralități spirituale proprie neamului românesc. Implică prin urmare renunțarea la Orientul Mijlociu ca focar religios pentru români. Am punctat de asemenea şi importanța identificării spiritualității noastre autohtone în religia populară a românilor.

Curajul ideilor expuse a suscitat discuții aprinse în holul teatrului Odeon, locul unde s-a desfăşurat ultima zi a congresului. Am ocazia să cunosc câteva persoane sincer interesate în spiritualitatea neamului. Printre participanți este şi doctorul Geo Stroe, fondator al Academiei DacoRomâne. Vizionar, al deceniilor ce vor urma, Geo Stroe îmi mărturiseşte deschis încrederea sa în valoarea spiritualității noastre strămoşeşti. În joia următoare particip şi la o şedință a Academiei DacoRomâne, unde citesc integral textul lucrării mele de la congres.

De acum dinamica spirituală creată, în direcția zamolxianismului modern, este evidentă. Îmi propun, ca țintă următoare, participarea la Festivalul Cetăților Dacice de la Cricău, Alba, din 20-21 iunie 2009.

Sosirea la Cricău este primul meu contact, după un timp îndelungat petrecut în diaspora, cu momente care amintesc de istoria noastră veche, a dacilor şi romanilor. Felurite formaţiuni defilează în costume de epocă antică, au loc întreceri de iscusinţă, virtuozitate şi curaj.

Sunt atras cel mai mult de formaţia artistică Zânele Zalăului conduse de Mama Zânelor, doctorița Ancuța Mărieş. Pe timpul celor două zile urmăresc cu nespusă bucurie toate intrările lor în scenă, ba chiar şi repetiţiile pe care zânele le fac într-un lan de grâu. Dar nu îndrăznesc să mă apropii mai mult. Ulterior am constatat că la acea vreme nu era încă timpul.

În ultima seară asist la Rugul Lui Zamolxe. Înainte de aprinderea lui, Zânele Zalăului îl consacră prin dansul lor în jurul stivei de lemne.

Se formează o procesiune cu torţe aprinse la care participă toţi cei îmbrăcaţi în costume de daci şi romani, reprezentând figurativ cele două filoane principale ale genezei poporului român. Lanţul participanţilor este impresionant. Cu toţii converg către Rugul Lui Zamolxe care, în ovaţiile mulţimii, este aprins cu torţe. Momentul este înălţător, îmi curg lacrimi pe obraji. Obiceiurile strămbunilor noştri revin în noi, oamenii Carpaţilor. **Zamolxe se reîntoarce în inimile noastre**.

A doua zi au loc alte câteva reprezentări artistice, dar festivalul de la Cricău se încheie. Prin două tinere din formaţia Zânele Zalăului trimit Mamei Zânelor câteva exemplare ale cărţii mele, *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor*.

Următoarea mea ţintă este Sarmisegetuza Regia. Vreau să fiu acolo pe data de 24 iunie, puţin după solstiţiul de vară, de ziua Sânzienelor, o sărbătoare cheie în tradiţia strămbunilor. Sânziana sau Drăgaica, este zâna fecioară care dă rod bogat holdelor de cereale, aromă şi leac florilor, iubire şi sănătate oamenilor. Sânziana sau Ileana Cosânzeana, este Zâna Zânelor. Ca expresie în manifestare a Zeului Dumnezeu transcendent, mai precis al aspectului Lui feminin Domnazâna, Zâna Zânelor înglobează în caracteristicile proprii toate binefacerile vieţii pe care le deleagă celorlalte zâne să le exercite.

Către prânz, împreună cu un grup de prieteni, ajung sus la sanctuarul dacic antic cel mai vestit. Coborând din maşină realizez sacralitatea pământului pe care calc şi a momentelor prin care trec. Păşesc cu evlavie pe locurile pe unde au umblat strămbunii noştri. Ele

sunt sacre prin construcția templelor cultului zamolxian vechi. Doamne, pe acolo a călcat pământul Zamolxe Însuşi!

Puținii turişti spirituali sunt şi ei ocupați cu vizitarea templelor. Ofer câte o carte *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea străbunilor*, celor pe care-i întâlnesc. Se formează chiar un grup auditor care cere lămuriri suplimentare despre zamolxianismul modern.

Cunosc astfel pe Cristi, om de munte şi călător pe Calea Lui Zamolxe. Rezonăm în idei, ne propunem să avem activități comune în viitor. Pe Cristi de la Sarmisegetuza, cum îi va rămâne numele, îl voi întâlni iarăşi cu ocazia unei excursii în Munții Bucegi. El este cel care-mi va facilita legătura cu alte persoane interesate de zamolxianism.

Tot aici la Sarmisegetuza Regia am ocazia să o cunosc pe Elena Ignat din Deva şi pe Adrian. Momentul este deosebit, cei doi sunt binecunoscuți în toată țara ca exponenți ai spiritualității strămoşeşti.

Bem apă vie din izvorul lui Decebal, apoi coborâm spre Orăştie. Pe drum maşina noastră opreşte la marginea unui lan de grâu în care pe alocuri găsim flori de sânziene. Ce binecuvântare! Culegem buchete din care mai târziu vom face coroniţe şi cruci. Zi înălțătoare!

Revenit în Bucureşti îmi pregătesc plecarea la Târgu-Jiu să vizitez Peştera Lui Zamolxe aflată în zonă. Iau legătura cu Toni din Rovinari care mă va aştepta la Târgu-Jiu, unde vom sta la prietena lui Diana.

A doua zi plecăm toți trei cu maşina spre Polovragi. În drum vizităm şi Muzeul Arhitecturii Populare Gorjeneşti, apoi un schit de călugări, altul de maici. În cele din urmă ajungem la peşteră. Este o zi ploioasă şi din păcate astăzi peştera este închisă publicului. Ne propunem să revenim mâine.

Explorăm împrejurimile. Peştera Polovragi, numită şi Peştera Lui Zamolxe este situată pe malul Oltețului. Acolo valea râului este foarte adânc săpată în stâncile munților.

Păşim mai jos de peşteră şi descoperim o vatră de foc. Împreună cu prietenii mei Diana şi Toni curățim locul şi refacem vatra din pietre. O transformăm astfel în vatră de foc sacru dacic. Vom lăsa aprinderea focului pentru mâine când sperăm că nu va mai ploua. Vizităm apoi şi mănăstirea Polovragi şi revenim la Târgu-Jiu.

A doua zi vremea este mai bună. Eu şi Diana suntem gata să mergem iarăşi la Peştera Lui Zamolxe, Toni nu poate veni. Cu maşina ne îndreptăm direct către ținta propusă şi în curând sosim.

Întâlnim ghida care, cam din jumătate în jumătate de oră, parcurge interiorul peşterii conducând turiştii. La sosirea noastră ne cooptează şi pe noi în grupul deja constituit, apoi încuie porţile.

Pătrunşi în grotă parcurgem rând pe rând punctele importante pe care ghida ni le explică. Unul dintre ele este Scaunul Lui Zamolxe, un loc despre care se spune că omul Zamolxe, ajuns apoi zeu al geto-dacilor în vechime, a meditat acolo în timpul retragerii sale. Din antichitate există izvoare scrise în care este menționată o grotă în care Zamolxe a petrecut trei ani.

Sunt foarte impresionat de cele văzute în peşteră. Încerc să-mi imaginez pe strămoşii noştri care s-au perindat pe aici. Am chiar sentimentul că spiritele lor sunt înăuntru în aşteptare ca să fie trezite.

Atingem limita de vizitare. Ghida ne lasă singuri trebuind să revină la intrarea peşterii pentru ca să formeze un nou grup. Ne reîntoarcem în voie parcurgând în sens invers toate punctele importante. Mă simt atras în mod special de Scaunul Lui Zamolxe unde mai zăbovesc câteva minute.

Împreună cu Diana revin la gura peşterii. Am acum ocazia să ofer o carte, *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămoşilor*, ghidei care este curioasă să-i afle conținutul de idei. Îi explic preocuparea mea pentru renaşterea spiritualității strămoşilor.

- Puteți să mai mergeți încă o dată la Scaunul Lui Zamolxe, mă invită dânsa. Poate că aveți ocazia unor momente deosebite. Au fost vizitatori care mi-au mărturisit că au avut anumite trăiri în preajmă.

- Trăiri? o întreb cu mare curiozitate.

Ghida nu-mi mai răspunde. Este preocupată cu constituirea noului grup de turişti veniți să viziteze peştera.

Îi urmez sfatul. Revin la Scaunul Lui Zamolxe, îngenunchez şi fac o rugăciune: *Doamne Dumnezeule, în numele Zeului nostru Zamolxe, trezeşte spiritele strămoşilor noştri geto-daci aflate aici în peşteră*.

Mă cuprinde brusc o stare de elevație. Închid ochii şi simt în jurul meu o mare mulțime de oameni. Nu-i cunosc, au îmbrăcămintea din țesătură groasă, fețele lor sunt aspre, toți mă privesc ca şi cum mi-ar cere ceva.

- Vreți să reveniți la viață? îi întreb.

Nimeni nu răspunde, dar observ în ochii lor bucuria.

Nu ştiu cât timp a durat. Ies din starea de revelaţie şi treptat accesez realitatea prezentă. Deci sufletele strămbunilor noştri vor să revină în corpuri umane. De acum înainte voi ţine seama de dorinţa lor.

Ieşim în afara peşterii. Diana propune să mergem să revedem vatra făcută de noi ieri. Acum timpul este bun, dar din cauza ploii din ziua precedentă lemnele sunt încă umede.

Vatra noastră dacică este intactă. Cu multă migală strângem câteva vreascuri şi frunze mai uscate şi reuşim să aprindem focul. Invoc la flacără spiritul zeiţei Diana ca să intre în Diana prezentă.

Diana închide ochii şi face o rugăciune consacrând vatra devenită acum sacră. Este un moment deosebit. Diana la geto-daci era zeiţa supremă, ajunsă mai apoi la români cu numele Sânziana, adică Sfânta Diana. De acum am debutat bine cu construcţia vetrelor dacice, prima fiind consacrată chiar de spiritul zeiţei Diana.

Companioana mea ia loc şi urmăreşte atentă ce voi face. Este timpul să folosesc iarăşi spiritul lui Deceneu şi puterile dobândite la focul aprins de profesorul Bârnea în Bucureşti. Închid ochii, îmi împreun palmele la piept şi chem spiritele pe care le-am simţit prezente în peşteră: *Voi spirite ale strămbunilor geto-daci care aţi rămas în peşteră aşteptând învierea, veniţi în corpuri umane. În numele Salvatorului nostru Zamolxe*!

Când şi unde vor dobândi ele corpuri? Rămâne de văzut în timp. Lunga lor şedere în peşteră, cu Spiritul Lui Zamolxe, le-au marcat adânc. Cel mai probabil este că aceste spirite se vor ataşa sufletelor oamenilor care vin să viziteze Peştera Lui Zamolxe. În mod cert acele persoane care vor scoate la lumină spiritele strămbunilor geto-daci vor căpăta calităţi deosebite fiind influenţaţi de Spiritul Lui Zamolxe aflat încă în peşteră.

Îmi dau seama de importanţa acestor constatări. Pur şi simplu acolo în Peştera Lui Zamolxe pot avea loc botezuri iniţiatice. Dacă cineva doreşte să devină geto-dac în suflet şi să fie astfel marcat de un spirit al strămbunilor noştri îl găseşte şi la Peştera Lui Zamolxe la Polovragi. Îl poate primi prin invocaţie. Acolo sunt spirite elevate care au în ele şi filoane din Spiritul Zeului Zamolxe.

Revenim la Târgu-Jiu. Este sfârşitul lunii iunie 2009. Pot face acum un prim bilanţ. Periplul meu în această vară în România este foarte promiţător. I-am întâlnit împreună pe cei doi deschizători ai căii renaşterii spirituale a românilor pe baza credinţei noastre autohtone,

profesorul Coriolan Bârnea şi Florin Şoimariu. Am participat apoi la Festivalul Cetăților Dacice de la Cricău, care pune în valoare tradiția strămbunilor. Am călcat pe pământul sacru al Sarmisegetuzei Regia. Am vizitat peştera unde în vechime a meditat înțeleptul geto-dacilor, Zamolxe.

De acum încolo voi fi foarte atent la cele ce vor urma. Cum voi folosi în continuare spiritul lui Deceneu?

Petrec câteva zile la Rucăr în aşteptare rezultatelor primirii cărții mele *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor* de către publicul român.

Consecințele nu întârzie să apară.

* * *

Cap. 5

Mesagerii Lui Zamolxe

În mod neaşteptat primesc email de la Vasile Păun, conducătorul grupului RoLeader. Luăm legătura prin telefonul mobil. Vasile mă invită să particip la tabăra Zamolxis din 20-25 iulie 2009 în Munții Bucegi. A citit cartea mea recentă *Pe Calea Lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor* şi este interesat de perspectiva ce o deschide. Îi promit să vin şi să aduc cu mine exemplare pe care le voi oferi gratis grupului.

Luni 20 iulie sunt pregătit să plec în Bucegi. Pornim din Bucureşti cu maşina lui Marcel Răducu, colaboratorul apropiat al lui Vasile. Vom merge direct la Vila Coteanu unde tabăra se constituie chiar astăzi când vor sosi majoritatea participanților. După câteva ore de condus, maşina noastră ajunge la destinație.

Nu cunosc pe nimeni dintre cei prezenți. Providența mă duce pe cărări necunoscute, dar cărora reuşesc mai apoi să le aflu menirea. Cine sunt oamenii cu care mă asociez acum? Oare Spiritul Lui Zamolxe vrea să înfăpuiască ceva deosebit prin noi?

Seara avem o primă întrunire de grup, timp în care fiecare ne prezentăm şi discutăm activitățile ce vor urma în tabără. În cele 5 zile ne propunem să parcurgem un program inițiatic. Participanții vor trăi într-un crescendo trezirea la spiritualitatea strămbunilor.

Mai târziu, retras singur în cameră, aprind câteva lumânări şi stau în meditație zamolxiană.

A doua zi începe programul de drumeții. Prima excursie o facem la Peştera Ialomiței. Locul are legătură cu strămbunii daci, care, în vremuri de restriște, se adăposteau în grotă fiind protejați de muntele care menține o temperatură anuală relativ constantă. La intrarea peşterii se află acum o biserică. În vremuri de demult pe acel loc strămoşii noştri aprindeau focul sacru dacic pe când îl venerau pe Zamolxe.

Experiența trăită în peşteră este pentru mine inedită. Ajunşi la domul mare ne grupăm sus pentru o meditație colectivă. Avem ocazia să participăm la un ritual de mistere, aşa cum cred că se oficiau odinioară la geto-daci, religia lor fiind una de salvare şi de mister. Se fac invocații ale spiritelor strămbunilor. Prin Victoria ascultăm glasul Marelui Lup Alb, protectorul neamului românesc. Îl chemăm să aibe

grijă de noi urmaşii neamului geto-dacilor. Trăiesc pe viu un moment iniţiatic la care mai lipsesc doar torţele. Poate cu altă ocazie să pot asista la un ritual complet, aşa cum se întâmpla aici în timpurile de demult.

După-amiaza avem o şezătoare creativă în care, pe grupuri, ne manifestăm spiritul nostru de creaţie artistică. Apoi la masa de seară distribui participanţilor cartea mea pe *Calea Lui Zamolxe – Trezirea străbunilor*. Temele ei vor fi discutate mâine.

Îmi dau seama treptat de metoda de lucru folosită de Vasile pentru grupul constituit. Este bazată pe accesarea directă a sursa emoţiilor şi trăirilor, în loc de a prezenta formule pentru a deveni un lider competent. Această modalitate de abordare a noţiunii de *leadership* este vizionară. Va produce crearea din interiorul sufletului a calităţilor personale, într-o integrare triplă – suflet, minte şi trup. *Motto*-ul taberei este MERGI PE CALEA TA. Sugerează clar descoperirea propriilor valenţe pozitive. În plus avem, pentru trup şi minte, exerciţii de înviorare dimineaţa. Meditaţia activă însoţită de muzică permite armonizarea şi integrarea mentală a întregului grup.

În toate excursiile, care vor urma, ne organizăm pe echipe care-şi schimbă zilnic componenţa. Avem teme de rezolvat în comun. Spiritul de colaborare trebuie să fie preponderent modelând comportamentul şi maximizând eficienţa. Rezultatele pozitive nu întârzie să apară.

Rând pe rând îi cunosc pe participanţi şi le descopăr calităţile de excepţie. **Grupul fetelor parcă reuneşte marile calităţi ce trebuie să le aibă un popor al zânelor**.

Mirela este imaginea iubirii gata să o dăruiască necondiţionat întregii lumi. Georgiana, limpezimea apei de izvor care i se oglindeşte în ochi. Adina cea mare, are în glas gingăşia razei de lună şi în ochi misterul feminin. Adina cea mică, zâmbet şi încredere. Dana, frumuseţea şi mireasma florilor. Claudia, liniştea, răcoarea şi pacea pădurii. Ancuţa, bucuria şi rodul pământului. Alina, răcoarea vântului pe timp de vară. Amira, graţia. Ana-Maria, glasul frumos al neamului românesc. Luminiţa, căldura şi lumina. Livia, sensibilitatea. Iren, echilibru şi armonie. Neta, deschiderea inimii. Gabriela, glasul muzicii. Victoria, vigoarea şi plenitudinea neamului.

Băieţii, la rândul lor, excelează în calităţi umane care prefigurează timpurile ce vor urma pentru poporul nostru. Vasile, conducătorul vizionar. Focalizează cu măiestrie ţelul propus şi

centralizează discuțiile pe direcția eficienței. Marcel, omul cu inima mare în care poate încăpea întrega lume. Cătălin, cutezătorul drept. Înțelegând puterea minții își proiectează existența în spațiul infinit. Cosmin, tânărul de mâine, pozitiv, inteligent, echilibrat. Mihai, exploratorul. Sorin, generația viitorului eliberată de prejudecățile şi dogmele trecutului. Resos, maturitatea neamului. Gata să te ajute cu gândul şi fapta, el anticipează ce ai putea avea nevoie ca să o îndeplinească aici şi acum. Mircea, omul lucrului bine făcut. Excelent organizat, el este memoria neamului pe care o imortalizează în ipostazele ei cele mai bune. Arthur, prietenia şi iubirea pe care ne-o poartă întreaga lume. Bogdan, cuvântul distinct al neamului. Iulian, curiozitatea de a fi. Cu mine Cezar, căutătorul Lui Zamolxe, suntem doisprezece.

Îmi dau seama că formăm o tabără spirituală de excepție. Calitățile fetelor şi băieților reunite reflectă ceea ce vom fi în viitor: poporul zânelor şi zeilor.

Îmi amintesc cele discutate cu Florin Şoimariu şi profesorul Bârnea în Bucureşti la sosirea mea în România. Trebuie să fac ceva pentru ca spiritul lui Deceneu să fie cu noi.

Zilnic avem momente de îmbrățișări. Metoda permite o eliminare treptată a inhibițiilor care eclipsează lumina interioară sufletului. Este o comunicare spirituală prin care intrăm în câmpul energetic al fiecăruia, îl explorăm şi astfel ne descoperim pe noi înşine.

Folosesc aceste ocazii pentru a activa spiritul Marelui Preot Deceneu, preot solar geto-dac. Îmbrățișând rând pe rând participanții taberei, fac o invocație: *Doamne, revarsă spiritul lui Deceneu asupra noastră, a celor prezenți*!

Zi de zi are loc un proces transformațional de excepție. Spiritul luminii intră în noi: cei tineri se maturizează şi devin înțelepți, cei mai maturi întineresc, simțind iarăşi briza energetică în corp şi minte.

Astăzi, a treia zi a taberei, ieşim în curtea vilei. Vom merge la Gură de Rai, o zonă aflată cam la jumătatea drumului până la Sfinx. Sunt alert. Privesc mai atent fețele celor prezenți în curte. Acum câteva dintre ele îmi par cunoscute. De unde? De când?

Închid ochii. Spontan îmi apar în minte fețe de daci. Expandez mental într-un trecut necunoscut în timp, vizualizez evenimente care îmi par ştiute. Mă găsesc oare în spațiul ancestral al memoriei neamului? Zeule Zamolxe, unde mă aflu?

Ne pregătim să pornim spre Gură de Rai. Va fi un drum de antrenament pentru traseele mai dificile ale zilelor ce urmează. Suntem grupați pe echipe de lucru. Vom discuta între noi diverse teme spirituale. Ele capătă valori deosebite aici în fluxul energetic al acestor locuri.

La plecarea spre culmi ne asociem spontan cu cei care sunt prin apropiere şi fac parte din grupul propriu. Suntem puțin stânjeniți, nu ne cunoaştem prea bine. Primele schimbări de cuvinte sunt timide, dar pe parcurs prindem curaj. Treptat se înfiripă idei şi opinii. Trăiesc intens interior. Deşi sunt un curajos în raporturile de comunicare cu persoane necunoscute, acum am o stânjeneală. Parcă cei prezenți nu sunt oameni obişnuiți. Prezența lor impune. Cine suntem?

Alegem traseul pe drumul prin pădure, cel dintre Cabana Padina şi Peştera Ialomiței, pe partea schitului de călugări. Vorbesc cu Claudia care îmi mărturiseşte:

- Am plâns aseară când am citit cartea *Pe Calea Lui Zamolxe*.

Îmi amintesc acum de debutul meu cu construcția unei vetre dacice la Peştera Polovragi, Peştera Lui Zamolxe. Este timpul să-mi continui proiectul şi aici în Bucegi.

Rămân în urma grupului. Descopăr un loc minunat în pădurea de brazi. Se potriveşte foarte bine pentru o vatră a Zânei Pădurii. Adun câteva pietre şi în mai puțin de zece minute termin lucrarea. Este o vatră dacică mică de un metru şi jumătate în diametru, prima de acest gen realizată de mine în Munții Bucegi. O consacru apoi la flacăra brichetei, făcând o invocație Zânei Pădurii din acest loc.

Cu paşi rapizi prind din urmă grupul meu care, trecând de stația de telecabină Peştera, a început deja să urce spre Gură de Rai. Mă găsesc alături de Cătălin din Timişoara. Tânărul îmi spune povestea lui. Abia de curând s-a apropiat de domeniul spiritual şi viața i s-a schimbat profund. Cătălin cunoaşte foarte bine teoria cuantică şi impactul ei asupra înțelegerii funcționării creării marelui şi micului univers.

Cu precădere remarcă rolul observatorului, omul care participă conştient la procesul de generare a lumii. Noi oamenii, dacă ne situăm pe poziția de observatori conştienți ai lumii, putem avea influențe de nebănuit asupra evenimentelor ce succedă.

Cu Cătălin discut pe spații spirituale şi ştiințifice vaste, inclusiv conceptul de universuri paralele multidimensionale. Este o încântare

să constat o deosebită maturitate în gândirea unui tânăr pe care îl văd ca prototip al omului frumos venit din viitorul neamului românesc.

Ajunşi la Gură de Rai constatăm că este un paradis terestru. Medităm şi facem schimb de opinii şi planuri de viitor. Către seară are loc bilanțul zilei şi ne împărtăşim părerile. Grupul nostru se sudează din ce în ce mai mult. Cochetăm chiar cu gândul că ne cunoaştem din viețile anterioare.

Seara la adunare o descoperim pe Ana-Maria şi glasul ei inegalabil. De acum avem un imn al taberei: IMN Zamolxis LiderCamp 2009. Cheamă la unitatea neamului pe care noi românii ne-o dorim de multe veacuri.

Am ocazia acum să vorbesc grupului despre ideile din cartea mea *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor*. Mi se pun întrebări. Explic structura cărții şi în cuvinte simple țesătura de idei expuse. Participanții sunt foarte interesați de temele dezvoltate. Punctez cu claritate aspectul de renaştere spirituală pe baze autohtone, faptul că avem nevoie de o centralitate proprie în arcul carpatin. Aceasta va vindeca sufletul rănit al neamului nostru. Românii nu au nicio legătură spirituală cu centrul spiritual iudeo-creştin din Orientul Apropiat. El aparține altor popoare.

Totodată mai explic şi faptul că treptat se va dezvolta un nou imaginar spiritual colectiv al neamului nostru bazat pe credințele populare, pe mitologia românească. Arăt pe scurt cum imaginarul colectiv al poporului român, început din adâncurile istoriei, a evoluat de-a lungul timpului şi este viguros încă şi astăzi.

Unor fenomene din natură, precum şi unor principii şi manifestări ale vieții, li s-au atribuit spirite ca o chintesență a lor. Ştim că în timpurile vechi ale umanității astfel de idei au dat naştere la spiritualitățile primare ale omenirii. Ele erau marcate de relația simbiotică om-natură, nu de dominare a omului asupra naturii, cum se crede astăzi greşit în unele religii.

De-a lungul istoriei spirituale a omenirii, în multiple feluri, femeile, ca surse ale naşterii oamenilor, şi-au extins ariile de înțelegere a manifestării creației, în general, emulând personificări ale unor spirite. Aceste reprezentări persistă încă şi astăzi în etosul popular românesc în poveştile cu zâne ca exponente ale binelui, luminii şi armoniei.

Expunerea mea, înțeleasă cu claritate, crează entuziasm.

- Putem oare să atragem asupra noastră astfel de spirite pe care le-aţi zugrăvit în cartea dumneavoastră, mă întreabă cineva.

- Fără nici un dubiu! Dacă aveţi conştiinţa de sine că reprezentaţi o chintesenţă spirituală, care vă defineşte ca persoană în general, atunci vă puteţi numi Zâna Florilor, Zâna Apelor, Zâna Iubirii, etc.

Sunt uimit cât de natural genul feminin pune în practică ideile.

- Sunt Zâna Florilor, spune Dana.

- Eu sunt Zâna Pădurii, spune Claudia.

- Sunt Zâna Iubirii, afirmă Mirela.

- Zâna Vântului, ne declară Alina.

În scurt timp toate persoanele din grupul feminin îşi găsesc apelaţii de zâne în ale căror caracteristici se recunosc. Mirela, Zâna Iubirii. Georgiana, Zâna Apelor. Adina cea mare, Zâna Lunii. Adina cea mică, Zâna Credinţei. Dana, Zâna Florilor. Claudia, Zâna Pădurii. Ancuţa, Zâna Pământului. Alina, Zâna Vântului. Amira, Zâna Dansului. Ana-Maria, Zâna Sunetului. Luminiţa, Zâna Soarelui. Livia, Zâna Fluturilor. Iren, Zâna Armoniei. Neta, Zâna Inimii. Gabriela, Zâna Muzicii. Victoria, Zâna Focului Sacru.

Se naşte în continuare un timp creativ şi creator de excepţie: zânele organizează un foc sacru dacic care ne surprinde pe noi dacii liberi, cum ne numim. Asistăm la o deschidere spirituală de cea mai înaltă calitate. Zânele în creativitatea lor ne uimesc prin manifestările oferite.

Se pregăteşte vatra focului sacru. Zâna Focului Sacru îl aprinde. Invoc către vatră: *Spirite al Marelui Preot Deceneu manifestă-te*! Chem apoi prezenţa zeului nostru: *Zamolxe fii cu noi*!

Zânele se autosacralizează şi sacralizează şi spaţiul în care ne aflăm toţi participanţii. Rând pe rând ele îşi prezintă numele, caracteristicile şi binecuvântările pe care ni le oferă. Primim bineţe şi bucurii de nenumărate feluri ca, iubire, abundenţă şi belşug, lumină, mireasma florilor, pace în suflet, răcoarea pădurii, succes în viaţă, armonie şi multe altele.

Întreaga manifestare desfăşurată în preajma focului sacru dacic este nu numai o autosacralizare a zânelor prin intermediul Focului Lui Zamolxe, dar şi un proces cathartic de purificare a tuturor celor prezenţi. Simţim puterea focului sacru în care a fost chemată prezenţa spiritului Zeului străbunilor noştri, Zamolxe. Seara se încheie într-o stare spirituală de extaz. Înainte de despărţirea de focul sacru dacic mă

adresez Zeului: *Salvatorule Zamolxe, mulţumesc! Ţine-ne treaz în spirit*!

Ziua ce urmează este programată pentru vizitarea Sfinxului. Vom fi adânc marcaţi de energia locului. Se ştie că Sfinxul îl reprezintă pe Zeul nostru Zamolxe. Importanţa acestui timp pentru tabără se va dovedi de neprețuit.

Pornim de dimineaţă. Suntem împărţiţi în două, un grup va lua telecabina până la Babele, ceilalţi vor urca pe jos. Urmează să facem joncţiunea sus la Sfinx. Ziua este splendidă. Soarele, simbol al Lui Zamolxe, este cu noi. Cei care mergem pe jos ne ţinem aproape. Vrem ca la sosirea la Sfinx să trăim împreună un moment înălţător.

După circa două ore, de urcat în voie, mai avem puţin până la ţintă. Ne regrupăm. Echipa care ne aşteaptă sus este deja adunată în jurul pietrei Şarpele, simbolul înţelepciunii neamului românesc. Ana-Maria începe să cânte imnul taberei. Rând pe rând o urmăm, dar treptat emoţiile sunt aşa de puternice încât mai toţi renunţăm pe parcurs. Cu lacrimile şiroind pe feţe, cei mai mulţi dintre noi nu mai putem continua. Ana-Maria singură mai face faţă la acest tumult emoţional care a angrenat şi alţi vizitatori ai Sfinxului.

Apoi asistăm cu toţii la un moment extraordinar. Un corb, mesager divin, atribut al speranţei şi spirit protector, s-a aşezat pe vârful pietrei sacre Şarpele aflată în mijlocul nostru. Este un semn solar profetic de la Zamolxe. Ne spune că suntem destinaţi să creăm o lume nouă, să aducem lumină lumii. Îmi amintesc de momentele la care am asistat eu şi Florin Şoimariu în India, în Valea Zeilor. Atunci, vulturul himalayan îl atinsese pe Florin pe umăr. Iată că şi aici la Sfinx, Dumnezeu ne trimite un mesager care să ne anunţe despre cele ce vor urma pentru neamul românesc.

Ne revenim cu greu din clipele emoţionale care pur şi simplu ne-au depăşit prin intensitatea trăirilor. Mai rămânem la Sfinx un timp să ne încărcăm cu energia locului. După-amiază revenim la Vila Coteanu. Suntem obosiţi şi ne odihnim prin camere.

În ziua următoare avem un program care ne va solicita foarte mult fizic. Ne propunem să urcăm la Cabana Omu pe Valea Obârşiei. Traseul este dificil, ia de obicei patru ore la urcare.

Un timp suntem însoţiţi de Vali de la echipa Salvamont de la Peştera. Vali, zis şi Dacul din Bucegi, ne prezintă câteva puncte cheie ale traseului. El, omul de munte, ştie multe secrete ale locurilor. Ne

conduce un timp pe Obârşie explicându-ne diferitele formaţiuni naturale din stânci şi spiritualitatea zonei. După circa o oră de mers Vali vrea să se întoarcă. Îi mulţumim pentru ajutor. La plecare îi ofer trei exemplare din cartea mea *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea străbunilor*. Pe Vali am să-l reîntâlnesc într-o altă excursie făcută mai târziu în Bucegi.

Dificultatea urcuşului dispersează grupul. Unii se distanţează de rest. Cei rămaşi în urmă formează chiar un grup care stă un timp în meditaţie pe traseu.

Urc însoţit de Zâna Vântului. Ajungem pe o coamă de munte. Aici vântul bate continuu.

- Ar trebui să facem o vatră a Zânei Vântului în zonă, îi spun Alinei. Locul este prielnic.

- Nu, nu aici. Nu merge.

Realizez că Zâna Vântului fluctuează, este semn bun că a intrat în spiritul vântului. Îi explic de ce este locul acesta potrivit. În cele din urmă vântul se mai potoleşte şi Alina îşi dă consimţământul. Fac o vatră mică, cu un singur rând de pietre mai mari. În timp se poate transforma direct în templu, dar locul nu permite o vatră de foc.

Rând pe rând ajungem cu toţii la Vârful Omu. Obosiţi ne revenim treptat după efortul deosebit al zilei. Suntem încântaţi de priveliştile ce ni se oferă. Ne invită la descătuşarea de orice legături lumeşti. Facem o meditaţie de grup ştiind că acest loc are o mare încărcătură energetică; privirea Sfinxului este îndreptată către Vârful Omu. Acolo în viitor neamul românesc va construi ceva grandios.

După-amiază coborâm în grupuri mici la Vila Coteanu.

Efortul zilei îşi spune cuvântul. Se propune aprinderea unui foc sacru seara, dar majoritatea participanţilor nu mai pot continua. Astfel ne retragem rând pe rând în camerele noastre. Mâine oricum ne vom face bagajele, tabăra Zamolxis 2009 se încheie. Seara la culcare aprind o lumânare şi aduc cuvinte de mulţumire Lui Zamolxe: *Doamne Zamolxe, Zeu al străbunilor noştri, i-am recunoscut pe mesagerii Tăi! De acuma ştiu că ai iertat neamul românesc.*

A sosit şi ziua plecării. Îmbarcaţi în câteva maşini părăsim Vila Coteanu. Eu voi fi lăsat la Buşteni. Un grup de prieteni din tinereţe s-au adunat la casa lui Jenică, un fost coleg de serviciu.

Revederea noastră este foarte emoţionantă, nu mai ştiam nimic unii de alţii de aproape 30 de ani. Sunt foşti colegi de serviciu care acum

locuiesc prin lume, aşa cum i-a răspândit viaţa, în SUA, Germania, Canada. Jenică este repatriat din Germania.

Ne împărtăşim amintiri şi noutăţi. O revăd şi pe Margot, fostă colegă de serviciu. Este foarte interesată de proiectul meu de renaştere a spiritualităţii zamolxiene a strămoşilor românilor. Mai cu seamă o atrage ideea existenţei zânelor moderne. Suntem în curtea casei, pădurea de brazi foşneşte în spatele grădinii.

- Ce nume de zână îţi alegi? o întreb.

Margot a înţeles bine definirea unei zâne în noul imaginar spiritual.

- Zâna Foşnetul Pădurii cred că ar fi numele potrivit, îmi spune ea.

- Perfect. Haidem să facem o vatră sacră chiar aici în curte.

Căutăm pietrele necesare şi lucrul este terminat în scurt timp. Vatra este doar de un metru în diametru. În jurul ei sap câteva gropi pentru viitorii piloni. Din păcate nu pot continua proiectul, nu am ciment. Construcţie mea se află cumva în stadiul între vatră şi templu.

Revin în Bucureşti şi mă pregătesc să merg la Timişoara invitat de Asociaţia Dacica. În cele două zile petrecute acolo ţin o conferinţă şi dau un interviu la un post de radio local. Temele sunt cele legate de spiritualitatea zamolxiană modernă.

Următorul proiect este o excursie la Zalău invitat fiind de Mama Zânelor, doctoriţa Ancuţa Mărieş, cu ocazia Festivalului Zilelor Romane Zalău 2009. Pe Zânele Zalăului le-am întâlnit prima dată la Festivalul Cetăţilor Dacice de la Cricău, judeţul Alba, 20-21 iunie 2009. Grupul este constituit de câţiva ani, fiind prima formaţiune de zâne moderne printre români. Deschizătoare de drumuri şi vizionare ale timpurilor ce vor veni.

Sosesc la autogara oraşului unde mă întâmpină Lori, Zâna Zânelor. Este un semn foarte bun. Am rezervată cameră la Motelul Stadion aflat pe dealul stadionului. A doua zi, îmbrăcat în cămaşa mea dacică, cu emblema *floarea vieţii*, cobor spre oraş şi mă întâlnesc cu zânele.

Publicul se adună treptat pe terenul din spatele liceului. Mama Zânelor mă invită alături de zâne, într-o caleaşcă condusă de Attila, vizitiu neîntrecut, pentru a face turul de onoare. Sunt în al nouălea cer.

Zânele Zalăului oferă apoi o reprezentare artistică remarcabilă. Se dansează pe incantaţii şi descântece vechi populare. Urmează parada costumelor dacice şi romane.

Ca amuzament organizatorii au pregătit celebrarea de căsătorii în stil roman antic. Cei doritori, un bărbat şi o femeie, vor purta simbolic

pe cap coronițe cu frunze de laur, în timp ce oficiantul îi „căsătorește" cu cuvinte latine specifice. Li se înmânează și „certificat de căsătorie".

Să mă căsătoresc? Cu cine? Îi propun Zânei Zânelor să facem pasul împreună. Eu voi personifica Spiritul Lui Zamolxe, iar ea frumoasa Zâna Zânelor. Ideea mea îi surâde. Celebratoarea, o tânără femeie, este surprinsă de simbolistica numelor noastre, dar acceptă să oficieze. Suntem îmbrăcați potrivit, eu în costumație albă de dac, iar Zâna Zânelor personifică o amazoană. Avem și nași, pe Attila vizitiul și o femeie frumoasă din localitate.

Pentru mine momentul este înălțător. Se unesc spiritul cu materia, Zeul Zamolxe descinde simbolic în materie cu spiritul care animează lumea. Mă întreb dacă Zânele Zalăului nu sunt și ele mesageri ai Lui Zamolxe?

După-amiaza am ocazia să vizitez Muzeul de Istorie din Zalău. Ating pietrele reprezentând zeii antici și invoc puterea Lui Zamolxe: *Zeule Zamolxe, trezește zeii și spiritele oamenilor acelor vremuri*!

A doua zi festivalul se continuă la cetatea romană Porolissum, în localitatea învecinată Moigrad. Situată pe un deal, participanții sosesc treptat în această zonă strategică din vechime.

Mama Zânelor îmi face deosebita bucurie de a însoți grupul zânelor ca protector al lor. Spiritul Lui Zamolxe va avea astfel grijă de zâne. Este foarte cald și mă ocup ca zânele să aibă mereu la îndemână apă și răcoritoare.

Momentul artistic al zânelor trebuie acum să înceapă. Platforma, ca scenă, este protejată cu plase puse deasupra și pe părțile laterale. Se evită astfel ca razele soarelui să pătrundă prea mult. Rând pe rând repertoriul frumos al zânelor este prezentat publicului. Fac câteva filme. Ulterior au fost puse pe internet la *YouTube*.

În incinta ruinelor vechiului templu roman se oficiază acum un ritual de consacrare a unei legiuni care simbolic urmează să intre în luptă. Sacerdoții romani, doi bărbați pontifi și două femei vestale, fac invocații la un mic altar ridicat pe un piedestal.

Consacrare? Foc sacru? Vorbesc cu Mama Zânelor să organizăm o manifestare sacerdotală dacică la vatra templului roman. Ea este de acord. Pregătesc vatra adunând lemne și vreascuri într-un cerc mic din pietre pe care îl fac în interiorul vetrei antice care are un diametru originar de circa doi metri.

Zânele sunt pregătite. Anunț prin microfon că va avea loc un ritual dacic la vatra romană. Spectatorii sunt invitați să participe la acest eveniment unic: în acea vatră nu s-a mai aprins focul sacru de sute de ani. Soseşte şi momentul culminant. Mama Zânelor aprinde focul sacru dacic, apoi invocă prin versurile unui cântec strămoşesc gloria faptelor luptătorului erou. Cinci dintre zâne dansează sacralizând astfel altarul şi focul ce ne fac legătura cu zeii strămoşilor noştri.

Este un moment înălțător. Din focul sacru Zeul Zamolxe ne va renaşte puterea în gloria străbunilor noştri prin mesagerii trimişi de El. *Zeule Doamne, ce momente în viață îmi dai să trăiesc*!

Revin de la Zalău la Bucureşti şi plec curând la Rucăr. Este data de 5 august 2009, Lună plină. Inspirat de evenimentele la care am luat parte, alături de zânele dacice moderne, scriu un imn dedicat lor.

Imnul zânelor

S 1: Sosit-a timpul să venim,
pe neamu-acesta să-l trezim.
Să urmăm legea strămoşească,
destinul nostru să-mplinească.

Refren 1: Noi suntem zânele,
VENIȚI!
La focul sacru, VĂ TREZIȚI!

S 2: De când Zamolxe ne-a chemat,
din ceruri noi ne-am întrupat,
să vindecăm acest popor,
să-i trezim dorul de izvor.

Refren 1

S 3: La vetre noi vă adunăm
pe Dumnezeu să-L venerăm.
Străbunii noştri să renască,
azi în suflarea românească.

Refren 1

S 4: Vă dăm credință şi iubire
vă dăm lumină şi-mplinire.
vă dăm prea plinul holdelor,
luați bucuria zorilor.

Refren 1

S 5: Dansăm la vetre şi altare.
Ne veți găsi la sanctuare,
în temple-n rit de consacrare.
Suntem a neamului chemare.

Refren 2: Noi suntem zânele,
VENIȚI!
La focul viu, SĂ VĂ TREZIȚI!

Din ceea ce se întâmplă astăzi, în arealul carpatin printre locuitorii lui, înțeleg că Zeul Zamolxe ne-a iertat. Spiritul Lui este din ce în ce mai activ. Îmi amintesc de ceea ce spunea profesorul Bârnea: Femeile, fetele, sunt cele care vor pune roata în mişcare.

Ele vor trezi neamul românesc la spiritualitatea strămbunilor. Tot ele ne vor vindeca sufletele. **Zânele din Bucegi şi Zânele Zalăului sunt mesagere ale Lui Zamolxe**. Spiritele dacilor revin acum în sufletele oamenilor locurilor.

* * *

Cap. 6

Vetre dacice şi spirite străbune

Astăzi iau hotărârea ca mâine, sâmbătă 15 august 2009, să plec singur în Munții Bucegi. Scopul este să continui proiectul meu de construcție a unor vetre sacre dacice din pietre aşezate direct pe „vatra" pământ. Ca simbol al perfecțiunii le voi da forma cercului.

Deja, în timpul excursiei anterioare, în zona energetică a Munților Bucegi, am făcut două vetre dacice, una pentru Zâna Pădurii, pe drumul mai lung dintre Cabana Padina şi Peştera Ialomiței, şi a doua pentru Zâna Vântului, pe Valea Obârşiei. Va trebui acum să țin seama de faptul că Zânele din Bucegi sunt în prezent autoconsacrate la focul sacru dacic, Focul Lui Zamolxe. Voi lua legătura cu ele pentru ca să mă inspire în ceea ce voi întreprinde de acum înainte.

Vremea este minunată. Sosit în Buşteni, mai întâi mă aprovizionez cu mâncare, apoi cu telecabina urc la Cabana Babele. Cu cealaltă telecabină fac o mică excursie jos la Peştera, dar după-amiază revin la Babele unde şi înnoptez.

A doua zi părăsesc cabana şi zăbovesc un timp la Sfinx. Este acum timpul să aşez primele pietre în jurul altarului vechi. Aflată între Sfinx şi Şarpe, cu o formă destul de plată, piatra centrală a altarului are un diametru de aproximativ un metru. În jurul ei voi construi cercul din pietre cu un diametru de circa cinci metri. Trăiesc importanța deosebită a locului şi a momentului: Sfinxul îl reprezintă pe Zeul Zamolxe, iar Şarpele înțelepciunea neamului românesc.

După o oră de lucru, la care participă şi câțiva turişti veniți la Sfinx, cercul meu este complet, dar firav. Format doar dintr-un singur rând de pietre poate fi uşor împrăştiat de cei care se perindă prin zonă. Îmi propun ca în zilele următoare să-i sporesc lățimea şi înălțimea.

Soseşte şi momentul consacrării. Aprind bricheta chiar în mijlocul altarului vechi şi îl rededic Lui Zamolxe, zeul străbunilor noştri. Realizez că gestul meu are ca scop să refacă legătura noastră cu flacăra vie a Spiritului Lui Zamolxe care se află deja aici la Sfinx. Locul este din vremuri imemoriale deja consacrat şi dedicat. Cei care îl vizitează în continuare vor simți şi mai pregnant prezența spiritului

zeului major al strămoşilor noştri, Zamolxe. Sfinxul este un punct remarcabil de pelerinaj spiritual.

Pornesc apoi către Vârful Omu aflat la aproximativ două ore şi jumătate de mers pe jos. Timpul este splendid, soarele mângâie şi binecuvântează cu razele-i calde.

Soarele? Cred că a sosit momentul să fac o vatră dacică pentru Zâna Soarelui. Iau imediat legătura cu Luminița, prima personificare modernă a Zânei Soarelui. Îi expun planul meu şi primesc repede consimțământul. Pornesc neîntârziat lucrul. Cu răbdare şi migală fac un cerc din pietre. Are un diametru de circa cinci metri. Aprind o flacără, adresez o invocație şi consacru vatra dacică Zânei Soarelui, apoi îmi continui drumul către Vârful Omu.

După prânz ajung la destinație. Cabana este aglomerată căci vremea bună a atras mulți turişti. Privesc împrejurimile. Este măreț! De aici poți trimite un mesaj spiritual către întregul neam românesc. Dar care să fie? ...Iubirea! Este momentul ca vatra Zânei Iubirii să ia ființă.

Iau legătura prin telefonul mobil cu Mirela.

- Da! spune ea. Să fii binecuvântat în ceea ce vei întreprinde.

Mica vatră, aflată pe Vârful Bucura, are mai puțin de un metru în diametru. O consacru Zânei Iubirii care îşi va revărsa binecuvântările, de sus din cer, către tot neamul românesc. Terenul nu permite o viitoare dezvoltare amplă pe orizontală, dar formațiunea din pietre ar putea evolua pe verticală ca o coloană. S-ar transforma astfel într-un templu al iubirii, un *axis mundi* pentru pace în întreaga lume.

Cobor apoi pe Valea Obârşiei către Peştera. Pe drum vizitez şi vatra Zânei Vântului construită de mine în cursul excursiei precedente. Se află în condiții bune. Mai completez marginile cu câteva pietre, apoi îmi continui drumul spre Peştera.

Zona Valea Obârşiei este o încântare. Plină de izvoare este un paradis al apelor. Toate pârâiaşele se colectează în cele din urmă în râul Ialomița. Din când în când mă opresc să îmi astâmpăr setea din apele vii. Simt astfel mângâierea zânei locului.

Continui coborârea şi descopăr o poieniță minunată pe partea dreaptă a traseului. Acolo aş putea face în viitor o vatră sacră dacică Zânei Apelor.

Prin telefonul mobil îmi aranjez cazarea la Vila Coteanu. Seara curăț bine vatra Zânei Focului Sacru, aflată peste drum de vilă, şi

aprind focul dacic. Stau singur în meditație. Ce va mai urma? Spiritul Lui Zamolxe este cu mine şi mă ghidează.

A doua zi explorez zona cu ochiul constructorului de vetre dacice. Pe drumul scurt către peşteră descopăr un loc minunat pe malul râului Ialomița. Iau legătura cu Dana, Zâna Florilor, şi-i spun despre planul meu. Ea avusese deja un vis despre această vatră. Îmi recită prin telefonul mobil o minunată poezie către Spiritul Lui Zamolxe pentru clădirea vetrei Zânei Florilor.

BINECUVÂNTARE

(către Spiritul Lui Zamolxe pentru clădirea vetrei Zânei Florilor)

Născut din adânci fiori
şi-nvăluit în petale de flori,
purificat în suflet
şi adorat în cuget,
eu îți trimit
pe aripi de vânt
un singur gând…
Căci Zeii mi-au spus
că într-un loc sfânt,
din piatră de râu
şi din lemn frânt,
altar să clădeşti
şi-n el să preamăreşti
zeii Pământului,
legendele muntelui,
daci şi romani
şi mii de străbuni.
Primeşte aşadar
mireasma în dar,
parfumu-mbietor
de crud cimbrişor,
miros de iasomie
şi de iubire vie,
atingeri delicate
de frunze fermecate!
Şi toate la un loc,
să îți transmită-n cor
că eu, Zâna Florilor,
îți dau iubirea mea
şi toată binecuvântarea!

Chiar aşa şi procedez. În frumoasa poieniță construiesc vatra Zânei Florilor cu un diametru de circa patru metri. Circumferința o fac solid din două rânduri de pietre de râu. O închin apoi Zânei Florilor mulțumind spiritelor pământului pentru darurile florilor şi spiritelor străbunilor noştri daci şi romani care hălăduiesc încă pe aceste meleaguri. Vatra, prin poziția ei, flancată de râu şi brazi împrejur, este un altar natural. Un loc superb de meditație însoțită de susurul apei cu cascade. În timp poate să devină altar construit, apoi templu.

Îmi continui mersul către grotă, pe cale sunt atras de un loc mic aflat între drum şi râul Ialomiţa. Se pretează foarte bine să ridic aici o vatră dacică mică. Dar cui?

Încep oricum lucrul. Am piatră la îndemână, o colectez chiar din râu. Trecătorii se opresc, din când în când, curioşi să afle ce fac aici. Le explic că este vorba de o vatră dacică. Dar iată că din josul râului se iveşte o turistă deosebită. Mă observă ce fac, se opreşte curioasă şi cere lămuriri.

- Construiesc o vatră dacică, îi explic. Deocamdată nu ştiu cărei zâne să o dedic, dar până la sfârşit voi afla.

Irina, aşa o cheamă pe noua venită, se oferă să mă ajute. Îi vorbesc despre zâne şi proiectele întreprinse de mine privind vetrele dacice.

- Voi fi inspirat cumva cărei zâne va aparţine, îi explic.

- Eu sunt Zâna Mama Naturii, îmi spune Irina cu convingere.

- ...Ei atunci vom face această vatră pentru Zâna Mama Naturii.

Cu un diametru de circa un metru, vatra dacică are două rânduri de pietre de râu. În mijloc Irina a dorit să facă ceva aparte înconjurând piatra centrală, ce ţine loc de flacără şi inimă a vetrei, cu un medalion din pietre mici. La terminare Zâna Mama Naturii îşi consacră vatra proprie. Ce binecuvântare!

Seara înnoptez tot la Vila Coteanu. Aprind iarăşi un foc sacru la vatra din faţa vilei. Se formează împrejurul lui un grup de turişti americani curioşi. Le explic despre spiritualitatea neamului românesc şi despre focul sacru.

- *Very interesting*, spune unul. N-am ştiut că aveţi o tradiţie aşa de bogată.

A doua zi mă întâlnesc cu Irina din Bucegi (aşa am numit-o eu) la staţia de telecabină Peştera. Ea are cazare în împrejurimi şi-mi aranjează şi mie pentru noaptea ce urmează. Îl reîntâlnesc pe Vali, Dacul din Bucegi, căruia îi dădusem trei cărţi *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea străbunilor* la întâlnirea precedentă din munţi. Îl pun la curent cu activităţile mele recente. Este foarte încântat de proiecte.

Împreună cu Irina, acum Zâna Mama Naturii, pornesc spre Valea Doamnelor. Ea a mai vizitat-o şi îmi este ghid. Curând traversăm râul Ialomiţa. După trecerea zonei pastorale începem urcuşul pe traseul din pădure. Îi spun Irinei despre planul meu de a construi, undeva sus, o vatră a Zânei Pământului. Luasem deja legătura cu Ancuţa, prima personificare modernă a Zânei Pământului.

După circa două ore de urcuş suntem aproape de creasta muntelui. Găsesc un loc tocmai bun pentru a face o vatră dacică şi neobosit încep lucrul. Irina îşi continuă singură drumul dorind să exploreze partea din vârf a culmii muntoase.

Vatra dacică are un diametru de circa şapte metri şi un singur rând de pietre. Sfârşesc lucrul şi la mica flacără de la brichetă o dedic Zânei Pământului. În viitor vatra va trebui consolidată cu pietre mai mari.

Irina revine. Propune să coborâm pe partea cealaltă a râului, să putem astfel vizita Cascada Doamnei. Pe traseu descopăr două pietre mari care portretizează un bărbat şi o femeie care se sărută. Formaţiunea naturală Sărutul poate fi observată numai când se priveşte către vale. Între „parteneri" curge un pârâu de munte, marcând astfel sărutul lor de apa vie. În viitor poate cineva va întemeia acolo vatra Zânei Sărutului. Va deveni un loc de pelerinaj pentru cei îndrăgostiţi. Irina a observat şi ea pietrele Sărutul.

Pe drum, în partea dreaptă, descopăr capul Marelui Lup Alb şlefuit de natură în piatra din vârfului unei stânci singuratice. Legendele noastre spun despre Marele Lup Alb că este protectorul neamului românesc. Deocamdată Marele Lup Alb nu are vatră dacică, aici pe Valea Doamnelor, dar sunt convins că cineva o va realiza în viitor. Poate deveni un loc de pelerinaj pentru oamenii curajoşi, militarii de carieră, exploratorii, etc.

Îi spun Irinei despre descoperirea mea. Atentă, ca de obicei, ea observase Marele Lup Alb care se vede foarte bine şi de la Cascada Doamnei unde în curând ajungem.

Pe o cărare strâmtă intrăm la cascadă. Zăbovim acolo o vreme şi facem poze. Irina din Bucegi este fermecată de întreaga zonă. Locul este impresionant. Aici pot avea loc în viitor iniţieri de mister zamolxian al apelor. Mai cu seamă cu rituri de trecere în pubertate, adolescenţă sau maturitate a tinerilor, băieţi şi fete. Pot avea loc de asemenea căsătorii în stil zamolxian, numele de Cascada Doamnei rezonează foarte bine cu ideea de trecere iniţiatică după căsătorie a fetei în rândul femeilor măritate.

Ne desprindem cu greu de aceste frumuseţi.

Ieşim de la Cascada Doamnei şi Irina observă o aşezare naturală din pietre care o inspiră. Porneşte neîntârziat să o transforme într-un simbol al timpului. Vatra dacică Spirala Timpului, cum a numit-o ea, prinde contur. Mă alătur proiectului Irinei care îmi arată cum trebuiesc

direcționate cele șase brațe ale spiralei ca să aibe o orientare dinamică în sensul invers acelor de ceasornic. Exprimă astfel aspectul de absorbție a timpului şi cu aceasta de trezire mentală la conştientizarea sursei timpului. Ansamblul necesită mai mult timp de lucru. Distanța dintre vârfurile brațelor opuse este de aproximativ 4 metri. Îi fac consacrarea ca vatra Spirala Timpului.

După-amiaza ajungem în zona Peştera unde mă despart de Irina. Merg să mănânc la Vila Coteanu şi apoi cercetez mai pe îndelete micile coline muntoase aflate în împrejurimi.

Descopăr un loc minunat, pe partea cealaltă a râului Ialomița, trecând podul şi pârâul din stânga. Urc până în vârful culmei şi dau de o aranjare naturală din pietre rotunjite, sugerând astfel formele fazelor Lunii. Dispunerea lor este potrivită ca vatră a Zânei Lunii.

A doua zi iau legătura prin telefonul mobil cu Adina, Zâna Lunii. Îi relatez despre descoperirea mea şi ea este încântată. Îmi sugerează să intrăm împreună în meditație la o anumită oră. Vrea să participe personal la consacrarea vetrei. Ceea ce şi facem în prezența unui mic foc sacru aprins de mine.

Vatra Zânei Lunii este un altar dacic natural. Zona este liniştită, tocmai bună de meditație şi de privit Luna seara. Trebuie lăsată neschimbată în forma ei pristină. Poate fi folosită ca loc de inițieri speciale de dragoste şi în misterele astrului lunar.

Seara înnoptez la prietenul meu Vali, Dacul din Bucegi. A doua zi mi-o rezerv pentru odihnă. De mâine mă mut în zona Sfinxului, Irina din Bucegi a aranjat acolo cazarea pentru mine.

Ajuns la Sanctuarul Lui Zamolxe de la Sfinx, îmi propun ca în următoarele zile să continui consolidarea altarului. Cazat în apropierea locului sacru meditez lângă Sfinx, atât dimineața cât şi seara.

Sunt absorbit mai ales de fortificarea cu pietre a cercului sacru de la altar, ajutat fiind de vizitatorii la Sfinx. Din când în când repet cu mâinile şi capul sprijinite de piatra Sfinxului: *Zamolxe vorbeşte-mi*!

La sfârşitul zilei constat că cercul din pietre este destul de solid. La lucru au participat mai ales copiii. Entuziasmați de proiect, au adunat pietre şi le-au pus singuri pe circumferință.

Continui ca de-a lungul zilei, să-mi lipesc capul pe piatră şi să-l rog pe zeul nostru: *Zamolxe vorbeşte-mi*! Dar nu primesc niciun răspuns. Oare sunt uitat? Oare Zamolxe n-are încredere în mine?

Seara meditez, mă gândesc la mistica legăturii noastre, a celor de pe pământ, cu spiritele din alte lumi. Care ar fi felul în care Zamolxe îmi va vorbi? Oare voi auzi o voce venind din cer ca fiind de la El? Îmi va spune oare: *Eu sunt Zamolxe, zeul străbunilor tăi? Iată ce îşi poruncesc!* O astfel de revelaţie nu are sens pentru modul meu raţional de gândire, nu pot concepe aşa ceva. Ajung la concluzia că Zamolxe îmi va vorbi prin oameni ca mesageri ai Lui.

A doua zi dimineaţa sosesc la Sfinx. Am cu mine hârtie şi creion, vreau să notez ceea ce Zamolxe îmi va spune prin gura vizitatorilor de acolo. Iată ce aud:

- Hai că vin!
- Eşti liber!
- E bine aşa!
- Diana!
- Acolo e frumuseţea!
- Ce înseamnă Sfinx?
- Aici se ofereau ofrande!
- Cărarea asta e cea mai sigură!
- Sânziana iubire, vino aici!
- Aici e soarele! (cineva indică piatra Sfinxului)
- Aici este centrul energetic! (cineva indică piatra altarului vechi)
- Sunt în centrul universului! (afirmaţie făcută de dl. Almăşan, cameraman la filmul Dacii, 1966, stând pe piatra altarului vechi)

Din toate aceste cuvinte şi ordinea lor înţeleg mesajul zeului nostru. **Astfel Zamolxe mi-a vorbit**!

Seara le transmit prietenilor prin SMS-uri evoluţia proiectului meu de construire a vetrelor sacre dacice în Bucegi. Primesc vorbe bune şi binecuvântări din parte zânelor.

- Forţa să fie cu tine, îmi urează Cătălin din Timişoara printr-un SMS.

Astăzi am în plan să merg pe Valea Obârşiei să construiesc o vatră dacică pentru Zâna Apelor. O informez pe Georgiana despre proiectul meu şi ea îşi dă consimţământul.

Cobor la Gură de Rai şi tai traseul direct spre Valea Obârşiei, printr-o zonă de jepi, fără să mai ajung la telecabina Peştera. Este o zi minunată. Găsesc platforma care m-a impresionat acum câteva zile. Este extinsă, netedă, un loc excelent pentru o vatră dacică. Spaţiul îmi permite să o fac de dimensiuni ample.

Diametrul este de circa opt metri. Devine astfel cea mai mare vatră dacică făcută de mine în Munții Bucegi. Timpul de construcție îmi ia câteva ore.

Un grup de turişti se opresc veseli. Îmi povestesc că s-au rugat Lui Zamolxe să afle cine făcuse vetrele dacice pe care le observaseră deja la Sfinx, apoi pe traseul dintre Sfinx şi Cabana Omu şi pe cea de lângă Cabana Omu. Le povestesc despre vetrele pe lângă care au trecut, cele ale Zânei Soarelui şi Zânei Iubirii. Sunt toți zamolxieni dedicați trup şi suflet spiritualității strămoşeşti. Bucuroşi de împlinirea dorinței lor de către Zamolxe, noii mei prieteni se grăbesc să coboare la Peştera.

Lucrul este terminat. Consacru vatra Zânei Apelor. Înconjurată de izvoare din toate direcțiile acest loc minunat este un altar natural impresionant. Poate fi folosit pentru meditații în grup şi pentru inițieri în elementul apă sacră şi botezuri dacice. Abundența de apă curată permite împărtăşirea rituală zamolxiană cu apa vie a acestor locuri.

Cu mulțumirea lucrului bine făcut revin la Sfinx tot pe traseul scurt, direct pe la Gură de Rai.

În ziua următoare plănuiesc să merg pe Valea Doamnelor unde să dedic un altar Zânei Sărutului. Cu puțin timp în urmă am cunoscut în zona Peştera pe Oana Ghiocel, o româncă din SUA. Personificată ca Zâna Sărutului, Oana a fost de acord să-i construiesc o vatră dacică.

Noaptea a plouat. Vremea închisă a continuat şi în ziua următoare. Este timpul să închei periplul construcției vetrelor dacice în Bucegi.

Sosesc în Bucureşti. Îmi amintesc de activitățile mele de la Zalău unde am invocat, prin atingerea statuilor şi basoreliefurilor din piatră, trezirea zeilor şi a spiritelor oamenilor care s-au rugat la zeii lor. Am făcut aceasta la Muzeul de Istorie din Zalău. Zânele Zalăului prin incantații au trezit spiritele străbunilor sus la cetatea Porolissum de la Moigrad.

Proiectez acum să merg la Constanța. Excursia mea urmăreşte trezirea spiritelor locului, ale zeilor şi oamenilor din civilizația greacă, acei întemeietori ai oraşelor pontice. Tomis, vechiul port grecesc, este acum anexat la Portul Constanța.

Verişoara mea Lisandra mă aşteaptă la gară. Suntem în plin sezon estival şi Constanța este aglomerată chiar şi seara târziu.

A doua zi programăm vizitarea portului vechi. Trecem şi pe lângă muzeul din preajma portului unde multe exponate se găsesc în aer liber. Am astfel prima experiență spirituală pe aceste meleaguri, la

întâlnirea cu rămăşiţele în piatră ale unui trecut glorios. Le ating cu evlavie, chemând să se întrupeze spiritele zeilor şi cele ale oamenilor conectate cu aceste relicve istorice: *Treziţi-vă*!

Îi explic Lisandrei ce fac. Este foarte curioasă:

- Dar cum să învie? Ce înseamnă întrupare pentru aceste spirite?

Îi relatez în câteva cuvinte teoria mea cu privire la trezirea spiritelor care au existat în oamenii acelor vremuri ca suflete ale lor:

- Spiritele oamenilor care au avut legătură cu aceste obiecte din piatră rămân cumva conectate de ele. Atunci când le chemi ele primesc mesajul tău şi în funcţie de puterea cu care acţionezi revin în acest timp al nostru. Desigur că nu este vorba de o înviere a oamenilor acelor vremuri, a corpurilor lor fizice, care au avut acele spirite ca suflete proprii. Ci se grefează doar spiritul unui om din antichitate pe sufletul unui om actual.

- Deci pe ale noastre ale celor care trăim acum în carne şi oase.

- Exact. Cu alte cuvinte acel spirit influenţează sufletul care se află într-un om viu în bine, dar nu îl dislocă, nu îi ia locul. Un alt mod de revenire a acelor spirite este în corpuri noi, adică devin suflete ale copiilor nou-născuţi.

Lisandra participă şi ea cu mine la atingerea pietrelor şi la a-i invita la trezire pe oamenii din antichitate.

- Mâine mergem să vedem muzeul! îmi propune. Se găsesc acolo o mulţime de statui.

Muzeul de arheologie din Piaţa Ovidiu din Constanţa este bogat în exponate ca relicve ale trecutului glorios al acestor locuri. Ne atrag mai cu seamă cele mai vechi, statui şi obiecte care au aparţinut culturii grecilor din portul Tomis.

- Sunt multe sculpturi de zei şi zeiţe ale acelor vremuri, îi spun Lisandrei. Ele au puteri. Putem face şi noi ca acei greci din antichitate, adică să ne închinăm la zei şi zeiţe ca să ne binecuvânteze şi să ne ofere binefacerile pe care ei le reprezintă.

- Adică zeului Apollo să îi cerem să ne dea sănătate, înţelepciune, protecţie şi lumină, îşi pune Lisandra în valoare cunoştinţele.

- Întocmai. Apollo este divinitatea adoptată de greci de la locuitorii din spaţiul dunărean al hiperboreenilor, deci de la strămunii noştri traci şi geto-daci. Era iniţial cunoscut ca zeul-lup. De remarcat este faptul că Apollo a fost venerat în antichitate atât de greci cât şi de romani.

Nu pierdem ocazia să facem rugăciuni la statuile lui Apollo. Procedăm la fel şi cu altele din incinta muzeului. Lisandra este foarte impresionată de o statuie bine cizelată a Afroditei, zeița dragostei. O venerăm fiecare în parte cerând grația ei pentru împlinirea dorințelor noastre personale.

Parcurgerea sălilor cu exponate vechi ale muzeului este pentru mine o experiență personală care mă impresionează adânc. Trăiesc emoțiile pe care le-au avut şi cei care au vieţuit în acele vremuri şi s-au închinat acestor reprezentări în piatră ale zeilor şi zeiţelor. Avându-le aici şi acum în fața noastră, practic facem întocmai ca şi acei străbuni ai noştri – dorim să ne raportăm la un Dumnezeu care are multiple expresii în lumea materiei. În noi curge şi sângele acelor greci care s-au amestecat genetic cu populațiile locale, deci sunt şi ei străbunii noştri. Prin venerarea zeilor lor chemăm astfel spiritele localnicilor de atunci să se întrupeze.

Îmi amintesc de peregrinările lui Florin Şoimariu prin munții României. El a chemat la viață nu numai sufletele geto-dacilor, ci şi pe cele ale oamenilor care au marcat trecutul glorios al românilor.

Aceasta mă face să iau decizia de a merge neapărat în Moldova. Cu un autobuz plec direct din Constanța la Târgu-Neamț. Trag la căsuțele Hotelului Cetatea Neamțului. De acolo a doua zi merg sus la Cetate. Vreau să simt atmosfera trecutului de glorie al strămbunilor românilor.

Florin Şoimariu a colindat şi munții Moldovei strigând numele Lui Zamolxe şi chemând la viață sufletele eroilor neamului românesc. Aici la Cetatea Neamțului ating cu evlavie pietrele vechi din zidul de apărare şi plâng: *Ştefane Măria ta, Te cheamă Moldova*! Am o zi înălțătoare.

Revin la Bucureşti. Mâine voi lansa cartea mea *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea străbunilor* la Biblioteca Națională Pedagogică de lângă Parcul Cişmigiu. Este un bun prilej de a informa audiența despre proiectul meu: renaşterea neamului românesc pe baze spirituale noi.

Prezint în câteva cuvinte tradiția autentică a spiritualității noastre. Este vie, poporul român o trăieşte încă. Imaginarul zânelor este aici şi acum cu noi în rădăcinile noastre sufleteşti. Obiceiurile noastre populare ne definesc specificitatea spirituală. Gloria şi atributele nobile ale strămbunilor noştri pot reveni în noi oamenii de astăzi, dacă le activăm şi ne regăsim în spiritele strămoşilor. Lansarea cărții *Pe Calea Lui Zamolxe: Trezirea străbunilor* a fost un succes.

Se apropie timpul constituirii celei de-a doua tabere Zamolxis 2009, între 7-12 septembrie. Plec în Munții Bucegi cu două zile mai devreme. Nu numai că mă voi întâlni cu persoanele care vin în tabără, dar vreau să continui proiectul meu început, de construire a vetrelor dacice şi să îmbunătățesc aria altarului de la Sfinx.

Cu telecabina ajung la Babele. Vremea s-a înrăutățit considerabil. Aici este furtună, plouă cu piatră. Abia reuşesc să ajung la timp la Cabana Babele ca să mă adăpostesc.

Spre seară vremea s-a mai ameliorat. Se lasă amurgul, eu mă găsesc la Sfinx. Am cu mine o lopățică cu care vreau să sap un mic şanț în care să îngrop pietrele din jurul altarului vechi. Este din ce în ce mai întuneric şi cerul e încă acoperit de nori. Sunt totuşi hotărât ca în această noapte să săvârşesc lucrarea chiar dacă va trebui să stau aici până în zori.

Dar iată că a ieşit Luna plină. Am acum destulă lumină să pornesc lucrul. Încep să scot pământul şi să-l pun deoparte. Deodată observ un grup de oameni, apăruți din noapte. Sunt şase persoane, trei băieți şi trei fete, care se îndreaptă spre mine. Surprinşi să ne întâlnim noaptea la Sfinx intrăm în vorbă. Le explic ce fac – vreau să pun pietrele din jurul altarului într-un şanț, apoi voi acoperi totul cu pământ.

- Dar este o muncă laborioasă şi de lungă durată, spune un băiat.
- O voi termina până dimineața.
- Vă ajutăm noi, spune o fată.

Lucrul este împărțit pe echipe. Unii dau pietrele la o parte, alții se rânduiesc la săpatul şi scoaterea pământului cu lopățica, ceilalți aşează pietrele în şanț. Acum lucrarea avansează rapid astfel că este terminată înainte de ora zece.

Sunt semne că furtuna va reveni. Fundația din pietre este acoperită acum cu pământ, cei şase tineri şi cu mine formăm un şir indian care mergând în sensul invers acelor de ceasornic, sensul absorbției spirituale, bătătorim pământul întărind astfel temelia altarului.

Luna dispare după nori chiar în momentul când am terminat. Vântul bate iarăşi şi a început să plouă mărunt.

- Noi plecăm. Noapte bună! îmi spun tinerii.
- Noapte bună dragilor! Zamolxe fie cu voi!

Cine au fost aceşti oameni? Au apărut din senin în noaptea cu Lună plină şi au dispărut când Luna s-a ascuns după nori. Nu-i pot numi

decât Trimişii Lui Zamolxe la Sfinx. Fără ei nu puteam termina lucrarea pe această vreme care se tot înrăutăţeşte.

Plec degrabă. Toată noaptea a plouat şi a fost furtună. A doua zi îmi este imposibil să merg la Sfinx. Cu scurte intermitenţe vremea se menţine ploioasă şi în următoarele zile. În timpul unor scurte escapade la Sfinx reuşesc să refac din pietre noi circumferinţa altarului. Dar nu mă pot aventura să cobor pe jos în zona Peştera. Telecabina nu mai funcţionează de câteva zile.

Prin telefonul mobil aflu că grupul RoLeader a sosit deja la Vila Coteanu, luni 7 septembrie. Acolo jos este vremea mai bună, dar nici ei nu se încumetă să urce pe munte. Toţi speră ca până miercuri 9 septembrie timpul să se amelioreze şi astfel să poată urca la Sfinx.

Ziua de 9 sept 2009 va fi deosebită în întreaga lume. Se vor face întruniri spirituale de comuniune timp de 24 de ore neîntrerupte. Cifra 9 este benefică, fiind numărul Lui Dumnezeu. Dar nu numai grupul taberei Zamolxis îşi propune să se adune la Sfinx la această dată, ci şi organizaţia România Sacră care şi-a chemat membrii să participe. Conducătoarea ei, Grace, a luat deja legătura cu mine prin telefonul mobil, ştiind că sunt în zonă de câteva zile. Ne înţelegem ca oriunde ne-am afla să facem o meditaţie comună la ora 9 în această zi.

Seara, pe 8 septembrie, iau la cunoştinţă că grupul taberei Zamolxis va porni mâine dimineaţă de la Vila Coteanu spre Sfinx. Vor să sosească neapărat înainte de ora 9 pentru comuniune. Eu îi voi aştepta.

Dimineaţa observ că vremea s-a mai ameliorat puţin. Soarele mai iese din când în când de după nori. Se apropie ora 9 şi cobor şi eu către Sfinx. Mare îmi este surpriza când acolo se găsesc deja doi membri ai taberei Zamolxis, Georgiana şi Mariana. Ne îmbrăţişăm, le urez bun sosit la Sfinx în această zi extraordinară.

Grupul mare soseşte în curând. Vântul bate cu intensitate şi ne adunăm cu toţii sub piatra Sfinxului ca să ne protejeze. Zamolxe astfel ne ocroteşte. Facem o scurtă meditaţie în comun şi mergem apoi la Cabana Babele. Ne dezmorţim, comandăm ceaiuri şi ciocolată caldă, apoi intrăm iarăşi în meditaţie de grup. Ştim că membrii de la România Sacră vor fi cu noi în spirit, chiar dacă nu au putut ajunge sus la Sfinx. Sunt şi alţii în întreaga Românie şi Republica Moldova care au meditat cu noi la această oră.

Nu mai putem zăbovi prea mult. Vremea se înrăutăţeşte şi grupul coboară spre Peştera. Misiunea este împlinită – am fost prezenţi la Sfinx pe data de 9 septembrie 2009 ora 9.

Cobor şi eu împreună cu ei. Intenţionez ca jos să-i întâlnesc pe cei de la România Sacră cu care să urc la Sfinx. Le-am aranjat cazare în zonă. **Am deschis proiectul: să aducem spiritele luminii din toată lumea să existe aici la Sfinx, în centralitatea spirituală a poporului român.** Grace a adus cu ea două cristale din Egipt şi un cristal din SUA dintr-o arie spirituală a indienilor americani. Cristalele vor fi îngropate în şanţul cu pietre, din jurul altarului vechi, construit de Trimişii Lui Zamolxe la Sfinx.

Jos, pe lângă schitul de călugări, mă întâlnesc cu membrii de la România Sacră. Din cauza vremii capricioase nu mai putem urca la Sfinx. Ne regrupăm la Vila Coteanu unde rămân şi eu peste noapte. Seara schimbăm impresii despre această zi extraordinară. Aprindem şi un foc sacru.

A doua zi avem plănuită o excursie la Gură de Rai şi urcatul până la Sfinx pentru a împlini ritualul ducerii acolo a spiritelor luminii din Egiptul antic şi SUA. Eu oricum trebuie să urc la Sfinx şi să-mi iau bagajele. Telecabina nu funcţionează din cauza vântului. Am aranjat să plec astă seară de la Vila Coteanu spre Bucureşti cu maşina lui Marcel. Vremea este încă neprielnică,

Grace nu poate urca la Sfinx şi îmi încredinţează sarcina aducerii acolo a spiritelor luminii. Primesc de la ea cristalele şi un papirus cu imaginea Sfinxului din Egipt. Am o mare responsabilitate. Voi aduce la Sfinxul României spiritualitatea Egiptului antic, toate acele spirite solare care au fost dislocate datorită vicisitudinilor istoriei. Ele îşi vor găsi în sfârşit odihna aici la noi, la Sfinxul din Bucegi.

Un grup mic reuşim să ajungem la Gură de Rai. Facem o scurtă meditaţie apoi continui singur urcuşul.

Este un vânt puternic aici la Sfinx şi pe această vreme nu sunt vizitatori. Dar proiectul meu trebuie împlinit.

Îmi dau seama de importanţa covârşitoare a momentului. Cu adâncă devoţiune desfac papirusul şi îl lipesc de piatra Sfinxului: *Zamolxe, Zeu al străbunilor noştri geto-daci, aduc aici la Sfinxul României toate spiritele luminii de la Sfinxul Egiptului antic. Ele de acum înainte vor locui aici, vor lumina cu razele lor neamul românesc şi vor da înţelepciune poporului zânelor şi zeilor. Primeşte şi aceste*

două cristale din pământul Egiptului şi un altul din America locuitorilor amerindieni. Cu ele aducem la noi lumina spiritualităţilor acestor popoare. Fie ca neamul nostru românesc să devină lumina înţelepciunii pentru întreaga lume. Aşa să ne ajute Dumnezeu! Zău!

Am zis *Zău!* şi am jurat astfel în felul nostru dacoromânesc în loc de *Amin!* Plin de emoţie îngrop cristalele în cercul de pietre din jurul altarului Lui Zamolxe, iar papirusul îl păstrez.

După-amiază sosesc la Vila Coteanu şi-i informez pe cei prezenţi despre cele împlinite de mine astăzi la Sfinx. Ne propunem ca proiectul să continue şi în anii următori – intenţionăm să aducem la Sfinxul României multe alte spirite, ale luminii, din întreaga lume.

Cei din grupul care vom pleca la Bucureşti ne pregătim de drum. Vasile va rămâne cu ceilalţi până la terminarea taberei Zamolxis 2009 septembrie.

Schimbăm ultimele impresii, asupra celor întâmplate ieri şi astăzi, când apare un moment inedit. Doi protagonişti ai taberei noastre vor să se căsătorească în rit dacic zamolxian. Nu avem experienţă în acest domeniu, dar spiritul creativ, care ne animă, ne va inspira ce să facem.

Vom crea ad-hoc un cadru natural inedit. Cei doi, înveşmântaţi în ţinută „dacică", sunt urcaţi pe două pietre plate. Toţi ne costumăm cum putem ca de zi de sărbătoare. Ceremonia este oficiată de Zâna Apelor. Viitorul cuplu are şi naşi dacici. După ritual, noi participanţii, zâne şi daci liberi, oferim bineţe mirilor.

Evenimentul acesta de excepţie deschide posibilitatea sacralizării iubirii în prezenţa focului dacic, Focul Lui Zamolxe. Se înfiripă astfel un imaginar spiritual autentic. Toţi cei prezenţi suntem impresionaţi de evoluţia lucrurilor.

Sosesc în Bucureşti. Mă pregătesc ca a doua zi să plec la Constanţa. Voi continua acolo proiectul meu de trezire a zeilor şi zeiţelor antice şi a spiritelor bune ale locuitorilor acelor timpuri. Lisandra, mă aşteaptă ca de obicei la gară. De data aceasta avem în plan vizitarea Mozaicului din Constanţa. Sunt urme ale civilizaţiei urbane din portul grecesc antic Tomis – pavaj de străzi şi clădiri specifice acelor vremuri.

În dimineaţa următoare doamna Jeni, prietena Lisandrei, ne duce cu maşina la portul Tomis. Vizităm moscheea; din minaret am ocazie să invoc prezenţa Spiritului Lui Zamolxe. Apoi, doar cu Lisandra, merg la mozaicul antic.

Parcurgem sala mare care adăposteşte amfore, mozaicul vechi şi părțile lui reconstituite. Îmi notez cu grijă pe o hârtie simbolistica descoperită pe mozaicuri. Intenționez să folosesc în viitor aceste desene la construcția vetrelor dacice realizate oriunde în arealul carpatin. Facem şi câteva rugăciuni în apropierea imaginilor fețelor unor zeități sculptate în piatră. Cerem ca zeii şi zeițele antice să se manifeste în splendoare luminii lor spirituale în noi şi în oamenii vremurilor noastre.

Sunt extrem de mulțumit. Proiectul meu de renaştere a spiritualității trecutului antic la Constanța a evoluat foarte bine. Lisandra radiază de fericire.

De acum, de la această a doua excursie a mea la portul Tomis, ştiu că am activat spiritele zeilor şi zeițelor acelor vremuri, precum şi pe cele ale oamenilor buni trăitori la acele timpuri ale antichității. Ca spirite ale luminii ele sunt toate binevenite să se întrupeze în oameni din zilele noastre, pe toate meleagurile neamului românesc, acum şi în generațiile care vor urma.

* * *

Cap. 7

Sacerdoții zamolxieni moderni

Periplul meu spiritual din România anului 2009 se apropie de sfârşit. Cu o seară înainte, de lansarea cărții mele *Iubire în India* şi *Mesagerii iubirii* la Bucureşti, de către Editura IRECSON, îl sun pe Florin. De-a lungul verii, din când în când, mai vorbisem cu el pentru a-l ține la curent cu activitățile mele.

Am nevoie acum de părerile lui. Are mai multă experiență decât mine în cunoaşterea modului în care sufletul lui Deceneu influențează oamenii. Mi-a dat sfaturi utile în cele 3 luni şi jumătate de peregrinări prin țară. Vreau să-l consult acum asupra imaginilor de ansamblu şi de perspectivă, ca un bilanț al şederii mele în România.

De data aceasta discuția noastră telefonică este de lungă durată. Îi fac mai întâi un rezumat al călătoriilor mele prin țară pentru a-i aminti de momentele cheie: Congresul al X-lea de dacologie, Festivalul Cetăților Dacice de la Cricău, județul Alba, excursia la Sarmisegetuza în ziua de Sânziene, vizita la Peştera Lui Zamolxe de la Polovragi, prima tabără Zamolxis 2009, Festivalul Zilelor Romane Zalău 2009, excursia personală de 10 zile în Munții Bucegi, prima excursie la portul antic Tomis din Constanța, călătoria în Moldova la Cetatea Neamțului, a doua tabără Zamolxis 2009 în Munții Bucegi, a doua excursie la portul antic Tomis din Constanța. Florin mă ascultă cu atenție, dar din când în când mă întrerupe pentru a-i da lămuriri suplimentare. Îşi exprimă părerea:

- Este evident că direcția cooptării şi sacralizării femeilor şi fetelor este latura cea mai dinamică a naşterii zamolxianismului modern. Şi cred că a fost deschisă cu succes. Am mai discutat despre importanța ei în cursul lunii iunie împreună cu profesorul Bârnea. Faptul că spiritul Marelui Preot Deceneu este acum activ printre femei şi fete este esențial. Fiind dăruite cu calitatea esențială de protectoare ale vieții, ele au un comportament natural la asimilarea specificului sacerdotal din acest spirit**.** El se manifestă acum în fiecare din zânele moderne despre care mi-ai vorbit. Practic s-a produs rezonanța cu sufletele lor gazdă. Influența spiritului Marelui Preot Deceneu a făcut să se amplifice calitățile benefice deja existente în acele suflete.

Aceasta le-a proiectat pe beneficiare pe culmi spirituale pe care nu bănuiau că le vor atinge vreodată în viață. Precum mi-ai spus, ele simt încă starea de plutire, sunt într-o beatitudine spirituală fără limite.

- Cât timp crezi că ar putea dura stare lor înălțătoare? Percepțiile sufleteşti omeneşti sunt tranzitorii!

- Depinde cum înțelege fiecare dintre zâne rolul pe care îl are de jucat de acum încolo în viață. Ele au primit filoane de conştiință divină. Dar mai ales este important în ce fel îşi vor întreține această stare. Le-ai spus că şi-o pot menține cu ajutorul practicii focului sacru şi prin întâlniri dese între ele? Focul sacru va amplifica acea scânteie pe care ele o au deja din spiritul lui Deceneu. Iar întâlnirile frecvente dintre zâne le va permite să întrețină acest spirit şi să se inspire reciproc. Ele vor observa că astfel de adunări le tonifică spiritual, emoțional şi fizic.

- Le-am menționat câte ceva cu anumite ocazii, dar nu am discutat subiectul cu fiecare zână în parte. Totul a decurs atât de repede, am fost şi eu luat de val prin marile forțe spirituale declanşate.

- Fără lămurirea acestor idei, ele vor pierde treptat din spiritul primit şi vor reveni la starea profană. Trebuie să previi acest lucru.

- Voi scrie cât se poate de repede continuarea cărții *Pe Calea Lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor*. În ea voi preciza cu claritate aceste idei. Sunt acum, ca scriitor, într-o bună perioadă creativă.

- Aşa este cel mai bine.

- Cum crezi că vor evolua în viața lor personală zânele moderne? Deşi au roluri sacerdotale, sunt şi ele ființe omeneşti în carne şi oase.

- Sacralizarea lor nu le elimină caracteristicile şi preocupările umane. Zânele de astăzi relaționează cu membrii comunității aşa cum ne-a făcut Dumnezeu să ne manifestăm ca oameni. Adică se pot căsători, pot avea copii, trăiesc şi mor ca ființe omeneşti. Dar, dacă îşi mențin spiritul cu care au fost înzestrate, ele vor avea acel ceva specific pentru întreaga lor viață. Astfel de făpturi elevate prefigurează omenirea de mâine.

- Ce crezi că se va întâmpla de acum înainte cu spiritul Marelui Preot Deceneu? îl întreb. A aparținut unui mare patriarh zamolxian.

- Este un spirit inepuizabil al luminii. Va fi prezent în sacerdoții zamolxieni moderni, deceneii, acei bărbați şi femei care, având rol sacerdotal, se conectează la tradiția strămbunilor noştri. Zamolxianismul modern nu poate fi o spiritualitate centralizată instituțional, cum se

întâmplă la unele religii bazate pe un sistem de dominație patriarhală. Existența unui patriarh zamolxian astăzi nu are sens, deşi la geto-daci, el a existat în poziția sacerdotală de frunte. Credinciosul neozamolxian va avea destul discernământ ca să relaționeze personal şi direct cu Zeul Dumnezeu şi Zamolxe fără intermediarii care de-a lungul istoriei au creat instituții religioase exploatatoare. Clerul zamolxian va fi plătit prin donația membrilor comunității. Astfel îşi acoperă cheltuielile pe care le fac pentru oficieri la vetre, altare, temple, sanctuare, sau la orice activități care necesită prezența lor. În acest fel se crează sub ochii noştri o structură sacerdotală a timpurilor moderne, a mileniului al treilea. Noi românii suntem foarte avansați în această direcție. Avem spiritualitatea strămbunilor încă vie. Pe când alte popoare, mai cu seamă din Europa, vor trebui să o ia de la capăt în căutarea resurselor spirituale specifice lor. Religiile patriarhale, primitive doctrinar, sunt în agonie. Zamolxianismul de astăzi este un crez modern în ton cu gândirea ştiințifică şi paradigma fizicii cuantice. **Participarea conştientă a omului la actul creator, care mai înainte era atribuit doar puterii Lui Dumnezeu, îi conferă o poziție de existență sacră**. Zânele moderne sunt parte din această paradigmă.

- Ce pot face zânele cu spiritul Marelui Preot Deceneu? continui să-l chestionez pe Florin. Îl au acum alături de sufletul propriu.

- Zânele au un potențial deosebit. Pot înfăptui ritualuri de trecere şi inițiere, precum sunt cele ce însoțesc diferite evenimente din viața oamenilor: la naştere, botez, maturitate, iubire şi moarte. În acest sens zânele pot conduce ritualuri de trecere la scurt timp după naşterea pruncilor. Pot face botezuri, mă refer aici la botezul pământului, botezul apei, botezul focului, botezul aerului sau botezul spațiului, adică al locului unde va trăi copilul respectiv. Pot binecuvânta şi sacraliza momentele importante din viață tinerilor, precum sunt pubertatea şi adolescența. De asemenea pot oficia legături de iubire între oameni şi inițieri de multe alte feluri pentru tineri şi adulți, pentru ca viața insului şi a comunității să fie înfloritoare, armonioasă. Pot oficia trecerea la Zamolxe a credinciosului zamolxian conducând ritualul rugului nemuririi dacice, singure sau alături de preoții decenei. Tot zânele pot pune bazele, consacra şi oficia la aşezămintele sacre zamolxiene ca vetre, altare, temple şi sanctuare. Ele pot binecuvânta casele, grădinile, ogoarele şi orice locuri şi lucruri. Pot face multe alte activități benefice în prezența focului sacru. Binecuvântările date de

zâne au putere. În viitor statutul lor sacerdotal va trebui arătat cu claritate. Toate aceste practici sunt prezente, într-o formă sau alta, în cultura populară a neamului românesc.

- Am observat de curând că zânele au şi ele predilecție unele față de altele. Poate oare elementul din natură, sau principiul respectiv care le domină existența, să influențeze raporturile între zânele moderne?

- Da. Între zâne se petrec lucruri ca şi în viață, sau în natură. Dacă Zâna Iubirii, Zâna Lunii sau Zâna Armoniei pot relaționa bine cu orice altă zână, nu acelaşi lucru se întâmplă de exemplu cu Zâna Vântului care în raport cu Zâna Ploilor generează furtună. Armonia se întâlneşte între Zâna Pădurii, Zâna Florilor, Zâna Pământului, Zâna Ploilor şi Zâna Apelor de pildă. Zâna Fluturilor este în armonie cu Zâna Florilor, dar nu cu Zâna Ploilor. Zâna Vântului este în armonie cu Zâna Muzicii, ducând departe armonia sunetului. Raporturile dintre zâne pot fi de armonie, neutre, sau de disonanță. Există o logică a interacției zânelor între ele. Dacă observi cu atenție faptele ce au urmat după consacrarea primelor zâne zamolxiene moderne această logică iese la iveală.

- Am făcut mici constatări, dar acuma înțeleg că zânele vor urma şi ele o evoluție care le pune în grade diferite de armonie cu celelalte zâne în funcție de ceea ce reprezintă fiecare dintre ele. Acest subiect a fost discutat de milenii în spiritualitatea vremurilor, cea greacă, latină, chineză, hindusă, etc. Dar să lăsăm zânele să se manifeste firesc în naturaleța chintesenței lor spirituale şi să-şi descopere astfel singure valențele. Firește că aceste idei nu trebuie să descurajeze raporturile umane dintre femeile şi fetele care ca zâne moderne îşi manifestă optimul în domeniul propriu. În schimb colaborarea mai strânsă şi de lungă durată dintre zâne necesită o evaluare a gradului armoniei dintre spiritele care se manifestă în ele.

- Este corect, îmi replică Florin. Prin urmare proiectele comune pe care zânele şi le propun trebuie să țină seama de astfel de idei.

- M-ar interesa să aflu câteva idei vizionare cu privire la neamul nostru. Cum vezi tu renaşterea poporului român pe bazele unei sacralizări autohtone? Deocamdată avem activat mai mult elementul feminin, dar firește că la momentul potrivit şi cel masculin se va manifesta mai pregnant. Profesorul Bârnea îşi propusese un proiect de revigorare zamolxiană printre călugării şi preoții creştin-ortodocşi.

- A lăsat o perspectivă vizionară asupra acestei teme. Află acum că profesorul Bârnea a plecat la Zamolxe.

- !? Cuuum? Când?

- Pe 9 septembrie. M-a chemat la el cu câteva zile înainte. Îşi simţea sfârşitul trupului aproape. Mi-a dat instrucţiuni în ce fel să-l înmormântăm. I-am urmat întocmai dorinţa. L-am îngropat la munte, fără cruce, într-o poieniţă lângă un brad. L-am pus direct în pământ, înfăşat în cearşafuri. Au asistat câţiva ciobani, unul a cântat o doină din fluier la mormântul lui. Apoi am aprins rugul nemuririi dacice pe locul acela şi ne-am închinat Lui Zamolxe. Am recitat poezia:

Epitaf la moartea unui dac

Şi-atuncea când o fi să mor,
să mă-ngropaţi lâng-un plopşor.
Doar în pământ, fără coşciug.
Deasupra mea s-aprindeţi rug.
Să îmi aduceţi ciobănaş,
să-mi cânte dintr-un fluieraş.
Şi sufletu-mi va fi uşor,
pe voi să vă privesc cu dor,
cum înapoi iar mă chemaţi,
când la Zamolxe vă-nchinaţi.
Eu teamă n-am că am să mor,
căci dacul e nemuritor.

- Sufletul lui a rămas în Carpaţi şi-l vom chema la timpul potrivit, îl încredinţez pe Florin. A părăsit această lume ca un adevărat dac – drept, demn, făcând cinste neamului românesc şi strămoşilor noştri, Lui Zamolxe şi Zeului Dumnezeu. Cum îi vom păstra amintirea?

- În nici un caz prin pomeni şi ritualuri care nu folosesc celor morţi. Profesorul nu a dorit să păstrăm cultul trupului lui neînsufleţit prin cruce, pomeni, parastase şi gama de prejudecăţi şi exploatare a celor vii. Dar cu sufletul omului este altceva.

- Deci nu i se poate identifica nici locul unde a fost îngropat.

- Au rămas la suprafaţă doar urmele rugului nemuririi dacice. În timp vor dispare şi ele duse de vânt. Aceasta este partea trecătoare a existenţei terestre a omului. Sufletul lui în schimb este nemuritor.

- A lăsat ceva scris pentru mine? îl întreb.

- Da. Tot ce a mai lucrat în ultimii ani. Îţi voi înmâna hârtiile când revii în România. Acum îţi pot spune doar câteva idei discutate cu profesorul Bârnea. Te vor surprinde!

- Te ascult.

- Pe timpul activităților tale din vară eu l-am ținut la curent în linii mari cu ceea ce ai făcut. A fost foarte impresionat de cele întreprinse de tine privind emergența zânelor moderne. Atât cele din Bucegi cât şi cele din Zalău. A ajuns la concluzia că bărbații cu rol sacerdotal pot fi inițiați şi ei de către zâne. Desigur că rămân valabile ideile clarificate mai înainte de noi. În sensul că în timp un cler zamolxian se va desprinde din cel creştin-ortodox, care a absorbit sincretic preoții decenei la venirea creştinismului pe pământul străbunilor noştri.

- Ceea ce aud de la tine este revoluționar. Deci nu mai este nevoie să aşteptăm să iasă la suprafață clerul zamolxian modern.

- Zânele decenee pot consacra pe doritori, ca sacerdoți zamolxieni, deci decenei. Dar desigur că preoții zamolxieni care se vor desprinde în viitor din rândul clerului creştin-ortodox nu au nevoie de inițierea zânelor pentru că ei au inițierea hirotonisirii ca preoți sau călugări.

Rămân uimit de spusele lui Florin. Îmi imaginasem un rol extins al zânelor, dar nu cu o aşa mare responsabilitate. Cum vor reacționa ele când vor afla importanta sarcină pe care o au de acum înainte?

- Ceea ce mi-a spus profesorul Bârnea m-a surprins şi pe mine, îmi spune Florin. Zicea că dacă Zeul Dumnezeu este creatorul a totul, aceasta o face la nivel de umanitate cel mai mult prin elementul feminin, deşi El are cunoaşterea, adică *design*-ul creației. Mi-a dat şi un exemplu concludent cu referire la patriarhatul religios. Cu aceasta m-a convins. A amintit povestea lui Abraham. Ea stă la baza religiilor mozaică, iudeo-creştină şi mahomedană. Este vorba de a oferi jertfă de sânge Lui Dumnezeu pentru a-l îmbuna. Practica sacrificiului sângeros este o aberație religioasă care a creat, de-a lungul timpului şi creează încă, multă vărsare de sânge între oameni. Adevăratul Zeu Dumnezeu oferă iubire, iar o astfel de manifestare este mai apropiată de cea feminină decât de cea masculină. De aceea profesorul zicea că orice patriarhat religios ajunge în cele din urmă la violență de idei şi faptică, pe când **genul feminin creează cu adevărat din iubire**.

- Este logic şi convingător, îi spun lui Florin. Voi continua să merg cu încredere pe promovarea şi susținerea părții feminine ca primi sacerdoți zamolxieni ai zilelor noastre. În timp va apare şi parteneriatul sacerdotal masculin-feminin aşa cum era reprezentat firesc la religiile primare. La romani de pildă exista acest parteneriat format din preotul pontif şi preoteasa vestală. Am asistat personal la

cetatea Porolissum din Moigrad, anul acesta, la un astfel de ritual oficiat în parteneriat masculin-feminin.

- Cu trecerea la Zamolxe a profesorului Bârnea, a plecat dintre noi cei vii primul preot zamolxian modern declarat ca atare. A mai fost mai înainte şi părintele Boca, dar el nu şi-a spus niciodată zamolxian, era doar un premergător şi trimisul Zeului Dumnezeu ca să ne aducă mesajul: *Va lua ţara foc din Prislop*! Ţara este atinsă deja de focul sacru zamolxian. Cele întâmplate de curând privind emergenţa zânelor moderne şi apariţia vetrelor dacice în România, sunt sugestive.

- Spune-mi Florine cum vom şti ce reguli pot fi aplicate de către zamolxianismul contemporan? Eu lucrez încă la *Cartea Lui Zamolxe*, o prelucrare după notele profesorului Bârnea. Le-am adus cu mine în Sydney unde am mai mult timp să scriu. Există acolo descrieri ale practicilor zamolxiene moderne. Dar nu pot face publice aceste note. Versiunea finală a cărţii va dura mulţi ani până să fie gata.

- Pe parcurs mai scrii câte ceva pentru a avansa în această direcţie. Poate conceptualizezi o carte a zânelor, un fel de statut al lor, care le defineşte rolul sacerdotal. Eu ştiu că profesorul Bârnea avea multe informaţii scrise pe această temă. Dar, vor fi şi alţii care dezvoltă ideile zamolxianismului modern, deoarece manifestarea spiritului Lui Zamolxe a luat amploare. Fii convins că zânele, deja iniţiate în preoţia decenee, vor fi inspirate cum să procedeze în continuare. Fiind încărcate cu spiritul Marelui Preot Deceneu, ele vor avea destul discernământ pentru a lua decizii corecte cu privire la iniţieri dacice.

- Şi eu cred în aceasta, îi spun lui Florin cu convingere. În altă ordine de idei sunt preocupat de ceea ce se spune despre un iminent sfârşit al lumii. Sunt preziceri, care converg către anul 2012, susţinute de grupări creştine care consideră că a venit timpul mult aşteptate-i Apocalipse. Anumite configuraţii astrale, în ziua de 21 decembrie 2012, sunt interpretate ca având aceleaşi consecinţe catastrofale pentru omenire. Ştii ceva pe această temă de la profesorul Bârnea?

- Am discutat subiectele. El avea o altă interpretare a profeţiilor. Credea într-adevăr că este vorba de un sfârşit al lumii, dar nu al lumii întregi, ci... al lumii creştine. Ei au acest crez, în Apocalipsă! Cine crede în sfârşitul lumii, acela îl va trăi!

- N-am mai auzit de o aşa părere. Sunt foarte surprins.

- Mai spunea că previziunile din Apocalipsă trebuie percepute din perspectiva creştină ca referindu-se doar la lumea creştină. Şi mi se

pare logic să fie aşa. Alte religii ale lumii nu iau în considerație profețiile Bibliei. Creştinismul, credea profesorul Bârnea, a anticipat propria-i dispariție, ca după aceasta să se nască aşteptata lume nouă. Interpretarea, aşa cum a făcut-o el, pare plauzibilă, dar eu aş mai adăuga ceva la ea. Adevărul este că în timpurile în care trăim o altă ratare creştină a sfârşitului lumii va compromite şi mai mult această religie. Momentul va contribui decisiv la apusul ei în sensul că gradat în cursul timpului ce urmează anului 2012 se va dezintegra. Lumea nu se va sfârşi în maniera crudă şi primitivă prezentată în Apocalipsă. Salvarea omenirii se va face prin grație divină nu prin măceluri de proporții gigantice, prin iubire nu prin suferință. Prezicerile Bibliei sunt absurdități care de-a lungul timpului au tot hrănit frica de Dumnezeu. Mintea omului de astăzi, cuceritorul domeniilor mentale noi, cel ce aplică fizica cuantică în existența conştientă, le contestă veridicitatea. Cred că profesorul Bârnea prezintă aşa-zisul „sfârşit al lumii" cu o logică impecabilă.

- Şi mie mi se pare rațională o astfel de interpretare, îi mărturisesc lui Florin. Mai ales când vedem cum arată lumea creştină astăzi.

- Nicicând nu a fost aşa divizată, continuă Florin. În ultimii 20 de ani creştinismul ortodox românesc trece printr-o criză acută de identitate. Lumea creştină colapsează din interior. De-a lungul existenței sale a generat violențe şi dezastre, cruciade, războaie zise „sfinte", măceluri ale evreilor şi multe altele. Toate acestea s-au adunat *karmic* încât efectele acestor fapte sunt resimțite cel mai mult acum în epoca modernă. Astăzi, datorită revoluției mondiale în informații, sunt posibile schimbări de anvergură la nivel de umanitate. Ceea ce se petrece acum în câțiva ani, se întâmpla în trecut în 1000 de ani. Cifrele sunt relative. Trăim într-o epocă în care schimbări mari pot avea loc într-un timp foarte scurt. Şi astfel de transformări se accelerează. Priveşte revoluțiile din Europa de Est. Cât de rapid s-au putut transforma acele societăți care păreau înghețate într-o filosofie politică anacronică.

- Îți dau perfectă dreptate.

- Ei, cam astea ar fi noutățile, continuă Florin. Regretăm firesc plecarea dintre noi a profesorului Bârnea, dar nu-l plângem. Dacul este oricum nemuritor. Aşa deci, mâine ai o lansare de carte, apoi pleci în *Oz*, Australia. Ce bilanț propriu îți faci?

- Pot spune că am înfăptuit aici în România... peste aşteptări.

- Bine. Îți doresc drum bun şi să ne vedem sănătoşi în anul următor, îmi urează Florin.

- Mergem pe Calea Lui Zamolxe, cea a străbunilor noştri.

- Aşa să ne ajute Zeul Dumnezeu. La revedere!

- Rămâi cu bine!

Sunt acum ferm convins că Spiritul lui Deceneu, pe care zânele zamolxiene moderne îl au intrinsec, va da roade. Vindecarea neamului românesc se va face cu ajutorul zânelor, paradigmele poporului nostru din moş-strămoşi. Din această adevărată grație divină va ieşi omul frumos, demn, cinstit, harnic, curajos, iubitor de oameni, ființe şi natură, şi mai presus de toate înțelept, aşa cum a fost Zamolxe, Zeul străbunilor noştri.

Îmi amintesc de Cătălin, cutezătorul drept, de Cosmin, tânărul de mâine, de Vasile, conducătorul vizionar, de Resos, maturitatea neamului, şi de toți dacii liberi din tabăra Zamolxis 2009. **Suntem pe calea renaşterii neamului românesc**!

Zamolxianismul modern nu este naționalism, ci conştientizarea unei spiritualități care reprezintă oamenii arcului carpatin. Aşa cum alte popoare şi-au constituit spiritualitatea pe baza centralității lor geografice, tot astfel putem să facem şi noi, neamul românesc. Poporul evreu îşi are centralitatea în Orientul Mijlociu, chiar dacă de-a lungul istoriei a pribegit prin lume. E mândru de moştenirea spirituală de la strămoşii lor. Poporul japonez este legat de spiritualitatea Muntelui Fuji. Hinduşii girează spiritual în jurul Munților Himalaya, lăcaşul zeilor lor. Noi, neamul românesc, poporul zânelor şi zeilor, avem centralitatea spirituală în Munții Carpați. Ne-a fost lăsată moştenire de străbunii noştri.

Țelul noului imaginar spiritual al poporului român este crearea omului frumos aflat în rezonanță cu armonia plaiurilor noastre mioritice şi cu toți cei care le locuiesc.

Revenit în Australia, primesc mesaje ale luminii şi speranței de la prietenii mei din România. Un email vine de la Paul, Fiul Ceahlăului. Avem proiecte importante de înfăptuit la muntele sacru al Moldovei. Sufletele străbunilor aflate în Ceahlău s-au trezit şi ne cheamă.

Prin email Zâna Pădurii îmi dă o veste minunată. Trei dintre Zânele din Bucegi au construit şi consacrat o vatră dacică undeva pe lângă Câmpina. Este închinată Zânei Libertății, personificată de Coralia. Îmi amintesc de ceea ce se scria despre daci care „puneau libertatea mai

presus de orice". Spiritele străbunilor daci revin în cele ale oamenilor care trăiesc în toată zona arcului carpatin.

Este începutul lunii octombrie 2009. Zâna Dansului îmi sugerează să scriu un imn pentru trezirea neamului nostru.

Imnul Trezirii Neamului Românesc

S 1: Venit-a timpul de trezire.
În lunga noapte adânciți
noi am uitat de nemurire.
Deschideți ochii, vă treziți!

Refen: Poporul Soarelui revine
la legea dată de străbuni.
Sânge de dac ne curge-n vine.
Suntem un neam de oameni buni.

S 2: Ne ierți Zamolxe, zeu slăvit!
Duși de restriște te-am uitat!
Dar astăzi știm c-ai revenit,
din foc și piatră ne-ai creat.

Refen

S 3: Glia română ne e sacră
ne-a fost lăsată de strămoși.
Trăim în vechea noastră vatră,
noi suntem oamenii frumoși.

Refen

S 4: La zei și zâne-om ridica
noi vetre, temple și altare.
Zamolxe se va bucura!
Vom ști că sufletul nu moare!

Refen

S 5: Din rădăcina strămoșească
ivitu-s-au tulpine noi.
De-a pururea o să rodească
în inimi suflet de eroi.

Refen

S 6: Lumea va ști că suntem drepți.
Că neamul nostru românesc
este poporul de-nțelepți.
Noi suntem cei ce se iubesc!

Refen

S 7: La timpu-acesta de trezire
noi vom rămâne înfrățiți
Cu zei și zâne-n nemurire!
Deschideți ochii, vă treziți!

Imnul poate fi folosit integral cu o melodie specifică sau se pot folosi doar strofe din el în cântece cu aceeași temă.

De la Zâna Lunii, primesc un mesaj către toți oamenii: *Atunci când vei întâlni un zâmbet pe buzele noastre, lumină în priviri, ne vei auzi*

vorba blândă şi vei urmări fapta noastră bună, acestea vor aprinde şi-n tine, trecătorule prin această lume, flacăra vie a strămoşilor acestui neam de bravi.

Georgeta Tudosie îmi trimite un mesaj care confirmă un sentiment care se extinde printre români: *Ştim că a venit timpul în care Zamolxe coboară tot mai aproape de poporul Său*.

Aflu de la Zâna Iubirii că activitățile Zânelor din Bucegi se intensifică. Au loc consacrări moderne. Primesc vestea că au oficiat o nuntă dacică aducând binecuvântările lor proaspeților căsătoriți. Tot de la ea aflu că zânele moderne vor face botezuri sacre dacice. Pentru astfel de evenimente viitoare scriu o invocație a mamei care-şi botează propriul băiețel. Iată cadrul şi scenariul:

Băiețelului, îmbrăcat frumos, i se pune pe cap o coroniță de ramuri cu frunze verzi şi flori, la alegere, depinzând de sezon. În preajmă, una sau mai multe zâne, pregătesc într-un container, aşezat pe o măsuță, înconjurat de flori, un mic foc sacru dacic. Se află acolo şi beţişoare parfumate. Una dintre zâne, aleasă de mama băiețelului, însoțeşte ritualul aprinderii focului sacru de o invocație. Mama îl botează pe băiețel cu stropi de apă pe frunte. Zânele îşi aduc binecuvântările lor cu binefacerile pe care le reprezintă fiecare. Atunci când botezul este făcut de o zână, în locul mamei, se înlocuieşte cuvântul „mamei" cu „zânei" în prima strofă şi cuvântul „mama" cu „zâna" în strofa a patra.

Invocație la botezul sacru dacic al unui băiețel

S1: Dragul mamei puişor
te botez cu un stropşor,
fruntea să-ți fie senină
s-aibe parte de lumină.

S2: Să creşti mare sănătos,
chipul să-l ai arătos,
să asculți buna povață,
fapta să-ți fie măreață.

S3: Glasul să-ți fie duios,
sufletul să-l ai frumos,
de Carpați să-ți fie dor,
eşti un dac nemuritor.

S4: De zâne o să-ți vorbesc
(numele) eu te numesc.
Mama asta ți-a urat!
Puişoru-i botezat1

Zâna Pădurii îmi trimite o frumoasă binecuvântare personală care mă inspiră să-i compun şi eu una ce poate folosi la diferite ocazii.

Arborele vieții tale
(binecuvântare dată de Zâna Pădurii)

Ramuri verzi aşa să-ți pună.
(zâna îi aşează o coroniță pe cap)
Eu sunt a Pădurii Zână
ce-acum vine să-ți dorească
viața ta să înverzească.
S-o trăieşti într-un mister
ce-o s-ajungă pân-la cer.
Şi mereu să străjuieşti
tot ce-n viața ta iubeşti.
Pe căldura cea mai mare
să-ți fie numai răcoare.
Ca stejarul să-nfrunzeşti
toată viața să iubeşti.
Sufletul mereu să-l scalzi
în pădurile de brazi.
Când eşti la cules de mure
la răcoarea din pădure,
de-ți vei aminti de mine
eu voi fi mereu cu tine.
Dragostea tu străjuieşte,
sunt zâna ce te iubeşte.
Mereu să ai fraga gurii,
ți-o dau eu, Zâna Pădurii.
(zâna sărută pe obraz persoana pe care a binecuvântat-o)

Constat că mesajele pe care le primesc mă îndreaptă într-o anumită direcție de creație literară. Sunt semne că trebuie să scriu CARTEA ZÂNELOR. Noul imaginar spiritual al neamului românesc se înfiripă. **Suntem pe Calea Lui Zamolxe!**

Octavian Sărbătoare, 18 octombrie 2009,
Lună nouă, Sydney, Australia

☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼

Cuprins

Prefață	4
Cap. 4 – Spiritul lui Deceneu	5
Cap. 5 – Mesagerii Lui Zamolxe	21
Cap. 6 – Vetre dacice şi spirite străbune	33
Cap. 7 – Sacerdoții zamolxieni moderni	48

Alte scrieri de Octavian Sărbătoare:

Cărți în limba română la Editura IRECSON, Bucureşti, România:

Iubire în India şi *Mesagerii iubirii* (Bucureşti: Editura IRECSON, 2009). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Cărți în limba română la Editura Flori Spirituale, Deva, România:

India puterilor magice – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade.

Jivanmukti: Calea eliberării spirituale în viață (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Iubire în India (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Spirit şi iubire în India – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Yoghinii Indiei – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Iubire în India (continuare) (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Aşteptând Salvatorul Lumii în India (Partea întâi) (Deva: Editura Flori Spirituale, 2008).

Din înțelepciunea hindusă: Yoga Sutras – Aforisme Yoga (Deva: Editura Flori Spirituale, 2008).

Pe calea lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor (Deva: Editura Flori Spirituale, 2009).

Cărți în limba română la Sarbatoare Publications, Sydney, Australia:

Din înțelepciunea chineză: Tao-te Ching – Cartea Căii şi Puterii (Sydney: Sarbatoare Publications, 2005).

Din înțelepciunea hindusă: Yoga Sutras – Aforisme Yoga (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Gândeşte bine, vorbeşte frumos, fii drept – Cugetări (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

În căutarea lui Dumnezeu – India – Vol. 1, Vol. 2, Vol. 3 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

India puterilor magice – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Yoghinii Indiei – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

India nemuritoare (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Soseşte Salvatorul Lumii – Vol. 1, Vol. 2 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Spirit şi iubire în India – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Iubire în India – Ediție completă (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Jivanmukti: Calea eliberării spirituale în viață (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Mesagerii iubirii: Ecouri la proza romantică Iubire în India (Sydney: Sarbatoare Publications, 2008).

Pe calea lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor (Sydney: Sarbatoare Publications, 2009).

Books in English

Awaiting the World Saviour in India: Basic Scriptural References, and Modern and Contemporary Perspectives (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Awaiting the World Saviour in the Middle East: Basic Scriptural References, and Modern and Contemporary Perspectives (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Hermeneutics of the Sacred: An Introduction to Mircea Eliade's Phenomenological Approach to the Study of History of Religions. (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

From St. Augustine to Samuel Huntington: A Study of Just War Tradition, Human Rights and the Clash of Civilisations (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Long Road to Peace: Studies in International Regional Conflicts (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Love Story in India: *Mircea Eliade birth centenary volume – Romantic prose* (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

COLECȚIA DECENEU

ISBN 978-0-9803392-9-1

SARBATOARE PUBLICATIONS